

60

Colectia **POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE**

IVAN ANTONOVICI EFREMOV

**NEBULOASA
din ANDROMEDA**

Epsilon-Tucana

EDITATA
DE REVISTA
**ȘTIINȚA
TEHNICĂ**

IVAN ANTONOVICI EFREMOV

NEBULOASA DIN ANDROMEDA

ROMAN DE ANTICIPAȚIE

Epsilon - Tucana

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

60

Traducerea din limba rusă de :
TATIANA BERINDEI și ADRIAN ROGOZ

Revizia științifică de
ION MINZATU

Coperta desen : DUMITRU IONESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Călătorind prin spațiile cosmice, aproape cu viteza luminii, astronava terestră „Tantra” avusese de îndeplinit o misiune pe Zirdu, planeta unei stele din constelația Ophiucus. Expediția „Tantrei” primise această misiune din partea Consiliului astronomic de pe Pământ, în numele Marelui Cerc (care reprezenta un sistem de comunicații între diferitele lumi locuite din cuprinsul galaxiei noastre). La întoarcere, în timpul unui schimb în care Erg Noor, șeful expediției, dormea, astronavigatorul Pel Lyn nu reușește să smulgă nava din uriașa atracție a unei stele de fier. Căderea pe acel astru însemna pieirea întregului echipaj.

În această vreme, pe Pământ, Veter, directorul stațiilor exterioare ale Marelui Cerc, își predă serviciul noului director, africanul Mwen Mas. Are loc ultima transmisiune dirijată de Veter, cu prilejul căreia Veda Kong vorbește unor lumi îndepărtate despre istoria Pământului. După conferința ei, aveau să fie recepționate informațiile trimise de locuitorii de pe o planetă a stelei 61 Lebăda.

(Continuare din nr. 59)

Toate energiile pe care societatea le irosise pe vremea capitalismului pentru făurirea unor mașini de război, pentru întreținerea unor armate imense fără nici o muncă utilă de îndeplinit, pentru propagandă politică și strălucire de paradă au fost acum îndreptate spre organizarea vieții și dezvoltarea cunoștințelor științifice...

La un semn al Vedei Kong, Dar Veter apăsă pe un buton, și, alături de frumoasa specialistă în istorie, apăru un mare glob terestru.

— Am început, urmă Veda, prin a întreprinde o împărțire cu totul nouă a zonelor locuite și industriale ale planetei noastre...

Dungile cafenii de pe glob, de-a lungul latitudinii 30° din emisferele boreală și australă, reprezintă un șir neîntrerupt de așezări urbane, concentrate pe litoralul mărilor calde, în zona climei dulci, care nu cunoaște iarna. Omenirea a încetat de a mai cheltui cantități colosale de energie pentru încălzirea locuințelor în lunile de iarnă. Populația cea mai compactă s-a concentrat în jurul Mării Mediterane, leagănul culturii omenești.

Spre nord de zona aceasta locuită, se întinde o zonă uriașă de cimpii și stepe, în care pasc neslirșite turme de animale domestice.

Spre sud (în emisfera boreală) și spre nord (în emisfera australă), se aflau în vechime zonele deșerturilor uscate, dogoritoare. În locul lor, au apărut uriașele termocentrale, acționate de energia solară.

În zona tropicelor este concentrată producția de hrană vegetală și lemn de o mie de ori mai avantajoasă decât în zonele de climă rece. De multă vreme, în urma descoperirii posibilității de a obține pe cale artificială hidrocarburi, zaharuri din lumina soarelui, și oxid de carbon, am încetat să mai cultivăm plantele zaharifere și fructele. Deocamdată, n-am reușit încă să obținem o producție industrială ieftină a albuminelor nutritive complete, de aceea mai cultivăm încă plante bogate în albumină. Datorită informațiilor primite prin Marele Cerc, am aflat un mijloc simplu de a produce pe cale artificială grăsimi, iar vitaminele și hormonii de orice fel le scoatem în cantitate dorită din cărbune. Agricultură lumii noi a scăpat de necesitatea de a furniza toate produsele alimentare, cum era în vechime. Pentru noi, de fapt, nu mai există o limită în producția zaharurilor, a grăsimilor și a vitaminelor. Numai pentru producția albuminelor ne stau la dispoziție uriașe întinderi de uscat și de mare. Omenirea a scăpat de mult de teama foametei care bîntuise timp de zeci de milenii.

Una dintre principalele bucurii ale omului o constituie dorul de ducă, dorința de a se deplasa din loc în loc. Acum, în jurul întregii planete s-a încolăcit marele Drum Spiral care unește continentele cu uriașe punți aruncate peste toate strîmtorile — aici Veda își plimbă degetul de-a lungul unui fir argintiu și roți globul fără a-și întrerupe firul povestirii.

Cu cîteva sute de ani în urmă, am îmbunătățit considerabil aspectul planetei noastre. Am redus atunci simțitor calotele de gheață formate la poli pămîntului, în ultima epocă de glaciațiune, și am modificat clima întregii planete. Nivelul apei oceanelor s-a ridicat cu șapte metri, în circulația atmosferei s-au redus brusc fronturile polare și cercurile alizeelor, care uscau zonele deserturilor, la granița tropicelor. Și uraganele s-au domolit în foarte bună măsură, ca, de altfel, toate celelalte tulburări violente ale vremii.

Ștepele calde din sud și-au întins limitele pînă la paralela 60, iar cîmpiile verzi și pădurile din zona moderată au trecut de paralela 70.

Continutul antarctic, degajat pe jumătate de veșmîntul său de gheață, s-a dovedit a fi un adevărat tezaur minier al omenirii. Acolo s-au păstrat neatîNSE rezerve uriașe de bogății minerale care fuseseră sleite pe toate celelalte continente, în urma nesăbuitei risipe de metale în războaiele distrugătoare și generale. De asemenea, Drumul Spiral și-a putut desăvîrși circuitul trecînd peste Antarctica.

Posibilitățile de fabricare a produselor alimentare au crescut de mai multe ori, pămînturile noi au devenit proprii să fie populate.

Dar toate acestea nu mai erau chiar atît de esențiale pentru populația crescîndă a planetei. Vechile, primejdioasele și subrededele nave planetare au dat posibilitatea de a atinge cele mai apropiate planete din sistemul nostru. Un briu de sateliți artificiali a incins pămîntul, și de pe ei oamenii au reușit să cunoască îndeaproape Cosmosul. Și iată că, acum opt sute și opt ani, s-a petrecut un eveniment atît de important încît a deschis în viața omenirii o eră nouă — Era Marelui Cerc.

Mintea omenească se frămîntase mult în căutarea unui mijloc de a transmite la mari distanțe imagini, sunete, energie. Sute de mii de savanți dintre cei mai talentați au activat într-o organizație specială, care și astăzi se mai numește Academia Radiațiilor Dirijate,

Cu aproape trei mii de ani în urmă, savanții noștri stabiliseră că din Cosmos se revarsă pe pământ torențe puternice de radiații radioactive. O dată cu radiația generală a constelațiilor și a galaxiilor mai ajungeau până la noi denaturate, pe jumătate absorbite de atmosferă, apeluri și transmisiuni ale Marelui Cerc. Nu le puteam pricepe, cu toate că foarte de demult învățaserăm să captăm aceste misterioase semnale, luându-le drept radiații ale unei materii moarte.

Învățașul Kam Amat, indian de origine, a avut ideea să efectueze pe sateliții artificiali experiențe cu niște receptoare de imagini și, în decurs de zeci de ani, cu o nesfârșită răbdare, a studiat toate combinațiile noi cu puțință ale gamelor de unde recepționate.

Kam Amat a recepționat o emisie de pe sistemul planetar al stelei duble, numită odinioară Lebăda 61. Pe ecran a apărut un om care nu ne semăna, dar care, incontestabil, era și el om, și a arătat o inscripție făcută cu ajutorul simbolurilor Marelui Cerc. Această inscripție n-a putut fi descifrată decât peste nouăzeci de ani. Ea împodobește astăzi, transcrisă în limba noastră pămîntească, monumentul lui Kam Amat: „Vă salutăm, frați care ați venit în familia noastră. Despărțiți prin spațiu și timp, sîntem uniți prin rațiune în Cercul Marii Puteri“.

Limbajul Marelui Cerc, compus din simboluri, planuri și hărți, s-a dovedit a fi accesibil pentru nivelul de dezvoltare al omenirii. Peste două sute de ani, am putut să comunicăm prin intermediul cuvintelor cu sistemele planetare ale celor mai apropiate stele, să recepționăm și să transmitem aspecte complete din viața atît de variată a diferitelor lumi. De curînd, am primit răspuns de pe șaisprezece planete ale Marelui Centru de viață Deben din Lebăda, o stea de dimensiuni colosale, cu o luminozitate de 4.800 soți, care se află la o distanță de 122 parseci. Dezvoltarea gîndirii celor de acolo a atins nivelul nostru, după ce însă urmasse o altă cale.

Din depărtările fabuloase ale unor îngrămădiri globulare și ale unei gigantice regiuni populate din jurul centrului galactic, pornesc imagini și priveliști ciudate, care, deocamdată, n-au fost înțelese, descifrate de noi. Înregistrate de mașini de memorizat, ele sînt transmise la Academia Lărgirii Limitelor Cunoașterii sau pe scurt Academia Limitelor — cum se numește organizația științifică care lucrează la rezolvarea problemelor abia ridicate în fața științei noastre. Ne străduim să înțelegem o gîndire care ne-a depășit cu milioane de ani și extrem de diferită de a noastră, datorită căilor diferite de dezvoltare istorică a vieții...

Veda Kong își mută privirea de pe ecranul spre care privea ca hipnotizată și se uită întrebător la Dar Veter. Acesta zîmbi și-i făcu din cap un semn aprobator. Veda își înalță cu mîndrie fruntea, întinse mîinile înainte și se adresa ființelor nevăzute și necunoscute, care urmau să recepționeze peste treisprezece ani cuvintele și imaginea ei:

— Acesta este istoricul nostru, drumul chinuitor, complicat și lung pe care l-am parcurs spre culmile științei. Vă chemăm, noilor noștri frați, să vă contopiți cu noi în cuprinsul Marelui Cerc, pentru a duce spre toate colțurile necuprinsului univers puterea cea mare a rațiunii!

Glasul Vedei suna acum triumfător. Prin el vorbea marea și victorioasă putere a tuturor generațiilor de pămînteni, care se ridica-

seră atit de mult incit pină și Galaxia * devenise pentru ei neincă-
pătoare...

Un sunet metalic prelung. Dar Veter a mutat maneta, deconec-
tind curentul emițător. Ecranul se stinse. Pe panoul transparent din
dreapta rămase coloana luminoasă a canalului purtător.

Obosită și tăcută, Veda se ghemui în fundul unui mare fotoliu.
Veter îl instalează la masa de comandă pe Mwen Mas și rămase în pi-
cioare în spatele lui. În liniștea adincă nu se mai auzea decit, din
cînd în cînd, țcănitul scurt al manetelor de oprire. Deodată, ecranul
înărmat în aur dispăru, și în locul lui se căscă o genune fără
fund. Veda Kong, care vedea minunea aceasta pentru prima oară,
oită adinc. Intr-adevăr, chiar și pentru cei care cunoșteau bine calea
complexei interferențe a undelor luminoase, cu ajutorul căreia se pu-
tea realiza o asemenea adincime și lărgime a cimpului vizual, prive-
liștea părea totdeauna uimitoare.

Crescînd clipă de clipă, din depărtări se apropia suprafața intu-
necată a unei planete străine. Doi sori — unul portocaliu și altul roșu,
mai mici decit soarele, luminau undele unei mări purpurii. În mar-
ginea unor munți albaștri și prăpăstioși, pe care jucau misterioase
reflexe violete, se înălța o clădire uriașă, pe al cărei acoperiș se
afla o platformă spațioasă. Raza vizuală se lăsă pe ea, străpungînd-o
parcă, — și toată lumea văzu un om cu pielea cenușie și ochii ro-
tunzi ca de cucuvale, încercuți cu puf argintiu. Era înalt, dar cu
un trup foarte subțire, cu extremitățile lungi ca niște tentacule. Omul
făcu o mișcare absurdă cu capul, ca și cînd ar fi vrut să împungă.
Era, probabil, un salut grăbit. Apoi, îndreptîndu-și spre ecran ochii
imposibili, ca un obiectiv de aparat fotografic, deschise o gură fără
buze, acoperită cu o clapă de piele moale, care aducea cu un nas.
Indată răsună glasul melodic și dulce al mașinii de tradus.

— Vorbește Zaf Flet, șeful serviciului de informație externă de
pe 61 Lebăda. Transmitem un program pentru steaua galbenă
STL 3388...

Veter și Iunii Ant schimbă între ei o privire; Mwen Mas îl
strînse pe Dar Veter de mînă. Era indicativul de apel galactic al
Pămîntului, mai bine zis, al sistemului planetar solar.

Cu o grabă mai mare decit la începutul emisiunii, Iunii Ant ve-
rifică acordarea mașinii de memorizat.

Vocea imposibilă a translatorului electronic urmă :

— Am recepționat o emisiune foarte bună din partea stelei... —
din nou se auzi un rînd de cifre și sunete intrerupte, — am recep-
ționat-o înfîmplător în afară de programul de emisiuni al Marelui
Cerc. Viața cugetătoare de acolo seamănă foarte mult cu a noastră.
Priviți!

Mașina amuți! Aparatele semnalizatoare rămaseră mai departe
aprinse, în afară de o singură luminiță verde care se stinse.

— După cite am înțeles, este vorba de epsilon-Tucana, o stea
dintr-o constelație de pe cerul austral, spuse Mwen Mas. Intr-adevăr,
nouăzeci de parseci ne apropie de limitele legăturii noastre perma-
nente, pe care n-am reușit s-o împingem mai departe de Deneb.

* Galaxia noastră are un diametru de 26.000 parseci, adică de
aproximativ 85.000 ani-lumină; Soarele nostru e situat la o distanță
de circa 6.000 parseci de periferia Galaxiei (N. R.).

— Dar cum de putem recepționa și emisiuni din centrul Galaxiei și de pe îngrămădirile globulare ? întrebă Veda Kong.

— Doar în mod neregulat, pe recepția nemijlocită sau prin intermediul mașinilor de memorizat, ale celorlalți membri ai Cercului, care formează un lanț întins prin spațiul Galaxiei, răspunse Mwen Mas.

— Comunicațiile trimise cu mii și poate cu zeci de mii de ani în urmă, adăugă Lunii Ant, nu se pierd în spațiu și, în cele din urmă, ajung pînă la noi.

— Dar asta înseamnă că, despre viața și cunoștințele oamenilor din lumile foarte depărtate, judecăm cu o întârziere de douăzeci de mii de ani, cum ar fi, de pildă, pentru zona din centrul Galaxiei.

— Da, indiferent dacă ne este redat de înregistrările memoriale ale lumilor mai apropiate sau recepționăm posturile noastre, vedem lumile îndepărtate așa cum au fost ele în timpuri foarte vechi. Vedem oameni care au murit de mult și au fost nitați în lumea lor...

— Cum se poate ca noi, care am dobîndit o putere atît de mare asupra naturii, să rămînem neputincioși aici ? spuse Veda cu o copilăroasă revoltă. Nu putem oare atinge lumile îndepărtate pe o altă cale, prin intermediul unui alt mijloc decît fascicolul dirijat sau raza de fotoni ?

— Ce bine te înțeleg, Veda ! exclamă Mwen Mas.

— Cei de la Academia Limitelor se ocupă actualmente de studiul învingerii spațiului, a timpului, a forței de gravitație, cercetînd adîncimile înspăimîntătoare ale temeliiilor cosmosului, se amestecă în convorbire. Dar Veter. Nu știu însă nimic în ceea ce privește rezultatele. Mi se pare că n-au ajuns încă la stadiul experiențelor și n-au putut...

Deodată se aprinse lumina verde, și Veda simți din nou că amețește văzînd ecranul care se adînci în abisul spațiului.

Numai marginile imaginii, precis conturată, arătau că au de-a face cu o înregistrare a mașinii de memorizat, și nu cu o emisiune recepționată nemijlocit.

Pe ecran se văzu o stea luminoasă cu sistemul ei planetar. Una dintre planete se apropia, crescînd clipă de clipă. Intîi apăru suprafața planetei, așa cum a fost desigur văzută de la stațiunea exterioară a satelitului. Un soare imens, de un albastru deschis, fantomatic din cauza incandescenței fantastice, scîlda în razele lui pătrunzătoare învelișul ultramarin, neguros al atmosferei sale.

— Da ! Avem în fața noastră epsilon-Tucana, o stea cu o temperatură înaltă din clasa B₉, și cu o luminozitate de 78 de sori ai noștri, spuse în șoaptă Mwen Mas. Veter și Lunii Ant dădură afirmativ din cap.

Imaginea se schimbă, devenind parcă mai îngustă și coborînd aproape de solul unei lumi necunoscute. În față se înălțau cupolele rotunjite ale unor munți ce păreau turnați din aramă. Un minereu necunoscut ori metale cu structură grunjoasă se învăpăiau în razele luminii extraordinar de albe și strălucitoare, răspîndită de un soare albastru. Chiar și așa, redat prin intermediul aparatelor de recepție, lumea necunoscută strălucea într-o splendoare victorioasă.

Reflexele razelor înconjurau munții arămii cu o cunună de un trandafiriu argintat, care se oglindea ca o diră largă în undele dozoale ale mării violete. Apa de culoarea ametistului închis părea grea și luminată dinăuntru de lumini roșii, aidoma unor ochi mă-

runți și vii, adunați în cete mari laolaltă. Unde se spătau pedestalele masive ale unor statui uriașe, așezate departe de mal, într-o semețată singurătate. Femeia sculptată în piatră roșie-închisă avea capul lăsat pe spate și brațele întinse înainte, ca în extaz, spre adâncul de foc al cerului. Putea să fie o fiică a Pământului; marea ei asemănare cu oamenii noștri era zguduitoare — ca și uimitorul frumusețea a statuii. În trupul ei minunat, asemenea visului intruchipat al sculptorilor Pământului, era o mare putere, dar, în același timp, fiecare linie a chipului și a trupului ei era spiritualizată. Piatra lustruită părea să reverse din ea flacăra unei vieți necunoscute și tocmai de aceea misterioasă și atrăgătoare.

Cei cinci pămînteni priveau tăcuți încintătoarea lume nouă. Din pieptul larg al lui Mwen Mas izbucni un lung suspin; chiar de la prima vedere aruncată asupra statuii, nervii săi se încordară într-o așteptare plină de bucurie.

Pe țărni, turnuri de argint marceau începutul unei scări largi și albe, care se boltea liber pe deasupra unui deșeu de copaci zvelți, cu frunziș de peruzea.

— Sînt sigur că sună! îi șopti Dar Veter la urechea Vedei, arătîndu-i turnurile. Veda își plecă fruntea, sprijinindu-i afirmarea.

O clipă, prin fața lor trecură ziduri albe cu ieșituri largi, în care se deschidea un portal din piatră albastră, apoi ecranul se deschise într-o încăpere înaltă, scaldată într-o lumină eternică. Culoarea mată, sidemie, a pereților brăzdați de șanțulețe mărunte, dădea o precizie neobișnuită tuturor celor ce se aflau în această sală misterioasă. Atenția pămîntenilor fu atrasă de un grup de ființe, aflate în picioare în dreptul unui panou lustruit, care părea o fațetă a unui uriaș smaragd...

Pielea lor roșu-învăpăiată avea nuanța statuii de pe malul mării, ceea ce pentru cei de pe Pămînt nu însemna un lucru neobișnuit; fotografiile în culori păstrate din timpuri vechi arătau că unele triburi de indieni din America Centrală avuseseră o carnație asemănătoare, poate ceva mai puțin intensă.

În sală erau două femei și doi bărbați, două perechi îmbrăcate diferit. Cei aflați mai aproape de panoul verde purtau o îmbrăcăminte scurtă și aurie, asemănătoare unor combinezoane elegante cu cîteva închizătoare. Ceilalți doi erau înfășurați cu pelerine identice, de aceeași nuanță sidemie ca și pereții.

Cei dinții se mișcau lin și ciupeau un șir de strune întinse pieziș, la marginea din stînga a panoului. Peretele din smaragd sau din cristal devenea tot mai transparent. În ritmul mișcărilor descrise de ei treceau ca plutind prin cristal, una după alta, imagini clare. Apăreau și dispăreau atît de repede, încît pînă și niște observatori atît de bine antrenați ca Lunii Ant și Dar Veter reușeau cu greu să le prindă în întregime sensul.

În succesiunea imaginii munților arămii cu aceea a oceanului violet și a pădurilor de peruzea, se ghicea istoricul planetei. Aidoma unor fantome ale trecutului, prin fața ochilor se perindau nenumărate animale și plante, uneori neînțelese de monstruoase, altele minunate de frumoase. Multe dintre ele păreau foarte asemănătoare cu acelea ale căror rămășițe au rămas păstrate în cronica închisută a straturilor scoarței pămîntului. Scara ascendentă a formelor de viață, a materiei vii în continuă desăvîrșire se desfășură astfel mult timp. Calea infinit de lungă a dezvoltării părea și mai îndelungată,

mai chinuitoare și mai grea decît genealogia noastră proprie, cunoscută oricărui locuitor al pămîntului...

Imaginea dispăru, și în locul vedeniilor celor vii apăru suprafața întinecată a unei pietre lustruite.

Cei doi în straine auri se retraseră acum spre dreapta, iar locul li-l luă cealaltă pereche. Cu o mișcare fulgerătoare își lepădară pelerinele, și pe fondul sideliu al pereților se desprinseră trupurile lor goale, arămii. Bărbatul întinse mîinile spre femeie, și aceasta îi răs-punse printr-un zîmbet plin de o bucurie atît de mîndră și de strălucitoare, încît, fără să vrea, și oamenii Pămîntului îi răspunseră zîbind. Acolo, în sala sidefie a unei lumi depărtate, cei doi începură un dans lent. Probabil că nici nu era propriu-zis un dans, ci mai curînd un fel de ritmică luare de atitudine. Dansatorii își propuseseră, în aparență, să demonstreze perfecțiunea, frumusețea liniilor și mlădierea trupurilor lor. În alternanța ritmică a mișcărilor se ghicea însă o muzică, în același timp grandioasă și tristă, ca o amintire a imensei scări de jertfe anonime și fără de număr, plătite în cursul dezvoltării vieții, spre a ajunge la o ființă gînditoare, atît de minunată — la om.

Lui Mwen Mas I se păru că percepe o melodie, un mîunchi de note înalte și pure, susținute de ritmul sonor și sacadat al sunetelor joase. Veda Kong strînse mîna lui Dar Veter, care nici nu observă acest lucru. Lunii Ant privea neîmșcat, ținîndu-și răsufierea, pe fruntea lui înaltă se iviră broboane de sudoare.

Oamenii de pe Tucana semănau atît de mult cu cei de pe Pămînt, încît încetul cu încetul pierdea impresia că te afli în fața unei alte lumi. Ei dovedeau însă o deplină perfecțiune a trupului, care deocamdată trăia doar în visurile și operele artiștilor de pe Pămînt și nu-și găsisese întruchiparea decît într-un număr foarte redus de oameni, minunat de frumoși.

„Cu cît mai grea și mai lungă este calea evoluției animalice orbe pînă la ființa gînditoare, cu atît mai frumoase, mai elaborate și mai raționale sînt și formele superioare ale vieții“ — reflectă Dar Veter. Pămîntenii au înțeles de mult că frumusețea constă în caracterul rațional al unei structuri adaptată la un scop definit. Cu cît mai variată este destinația, cu atît mai frumoasă este și forma. Probabil că oamenii aceștia roșii sînt mai multilaterali și mai capabili decît noi... Poate că civilizația lor este, mai curînd, rezultatul dezvoltării omului însuși, a puterii sale spirituale și fizice, mai puțin a tehnicii. La noi, chiar și după instaurarea societății comuniste, cultura și-a păstrat un caracter mai mult tehnic, și, abia în a doua jumătate a Erei Muncii Comune, după Anii Primului Belșug, s-a pășit pe calea perfecționării omului însuși, nu a mașinilor, a caselor, a mîncării și a distracțiilor lui...

Dansul se sfîrși. Tinăra femeie cu piele roșie trecu în mijlocul sălii și raza vizuală a aparatului se concentrează numai și numai asupra ei. Ea își înalță spre plafonul sălii fața și brațele aruncate înlături.

Involuntar, pămîntenii o urmăriră cu privirea. Sala nu avea tavan, sau, poate, datorită unei iluzii optice create cu multă măiestrie, în locul său se vedea un cer spuzit de stele mari, luminoase, care probabil nu erau decît o imagine, întrucît asociațiile de constelații erau dezordonate și străine, neputînd trezi în minte asociații familiare. Tinăra femeie făcu un semn cu mîna, și pe arătătorul stîngii

ei apăru o mică bilă albastră. Din ea izbucni o rază, ca un ac argintiu, care se transformă într-o uriașă vergea, de felul celor cu care se arată pe o hartă. O mică pată luminoasă, rotundă la extremitatea razei, se oprea cînd pe o stea, cînd pe alta. Si îndată pe panoul de smaragd se ivea o imagine imobilă de mari dimensiuni. Raza indicatoare se deplasa încet, și tot aît de încet apăreau pe ecran privescîți de pe planete pustii sau populate cu o viață necunoscută. Apăsătoare, sterpe străluceau întinderile pietroase ori nisipoase, scaldate în lumina sorilor roșii, albaștri, violeși și galbeni. Uneori, razele vreunui astru ciudat, plumburiu, trezeau la viață pe planetele lor cupole plate și spirale încărcate cu electricitate, înotînd ca niște meduze într-o atmosferă densă, portocalie, sau într-un ocean. În lumea soarelui roșu creșteau copaci de o înălțime neînchipuită, cu scoarță neagră și alunecoasă, care întindeau spre cer, ca într-o desperare fără margini, miliarde de ramuri strimbe. Alte planete erau în întregime acoperite cu ape întunecate. Pretutîndeni pluteau uriașe insule vii, animale ori plante, legănînd peste oglinda lină nenumărate antene pârtoase...

— N-au în apropiere lor planete cu forme superioare de viață, spuse deodată lunii Ant, care nu-și lua ochii de pe harta aceluia necunoscut firmament.

— Nu, răspuse Dar Veter. Într-o parte au sistemul stelar plan, una dintre formațiile mai tîrzii ale Galaxiei. Dar noi știm că sistemele plane și cele sferice, cele noi și cele vechi, alternează conform anumitor legi. Într-adevăr dinspre Eridan au un sistem unde există viață și gîndire: sistemul acesta intră în Marele Cerc...

— VVR 3955 + EN 2528... și așa mai departe, se amestecă în vorbă Mwen Mas. Dar cum se poate ca ei să nu aibă cunoștință de existența acestui sistem?

— Probabil că între ei și Eridan există un cîmp permanent ce nu poate fi străbătut de radiațiile dirijate, răspuse Dar Veter.

Cu o mișcare a degetului, fata cu pielea roșie din lumea aceea îndepărtată făcu să cadă bila cea albastră și se întoarse spre spectatori, cu brațele larg aruncate înlături, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze pe cineva invizibil, din fața ei. Cu capul ușor lăsat pe spate și umerii trași înapoi, părea o femeie de pe Pămînt, într-o chemare pătîmașă. Buzele ei întredeschise se mișcau repetînd cuvinte neuzite. Rămase astfel neclintită, ca o chemare vie, ce trimitea în întunericul înghețat al spațiilor siderale chemarea apelului ei fierbinte, de om dornic să-și regăsească tovarăși din alte lumi.

Din nou frumusețea ei strălucitoare îi înmărmuri pe observatorii de pe Pămînt. Nu vedeau nimic în ea din asprimea dăltuită în bronz pe care o avuseseră pieile roșii, fața ei rotundă, năsucul și imenșii ei ochi albaștri, ca și gura ei mică aminteau mai curînd de popoarele nordice de pe Pămînt. Părul ei cădea în unde moi și bogate. În fiecare trăsătură a feței, în fiecare mlădiere a trupului se citea încredere, optimism, vioașie.

— Este oare cu puțință ca ei să nu știe nimic despre Marele Cerc? gemu aproape Veda Kong, cucerită de farmecul risipit de minunăția ei soră din Cosmos.

— Acum probabil că știu, răspuse Dar Veter, căci ceea ce vedem în clipa de față s-a petrecut cu trei sute de ani în urmă.

— Optzeci și opt de parseci, spuse Mwen Mas cu vocea lui joasă, opt zeci și opt... Toți cei pe care i-am văzut acum au murit de mult.

Și, ca o confirmare a spuselor sale, viziunea lumii minunate păli și se stinse; se stinse, de asemenea, și indicatorul verde de legătură. Emisiunea Marelui Cerc luase sfârșit.

O clipă rămaseră cu toții nemișcați. Cel dintii se dezmeteci Dar Veter. Mușcându-și înclădat buza, mută în grabă maneta de granat. Deconectarea coloanei de energie dirijată stîrni un vuiet sonor, ca de aramă, care-i preveni pe inginerii centralelor energetice de necesitatea de a îndrepta puternicul forent pe canalele obișnuite. Numai după ce termină cu toate aparatele, directorul stațiunilor exterioare se întoarse spre tovarășii săi.

Iunii Ant, cu sprincenele ridicate, răsfoia filele pline de însemnări.

— O parte a memonogramei* cu harta stelelor de pe plafon trebuie să fie imediat expediată Institutului Cerului Austral! spuse el, adresîndu-se tinărului adjunct al lui Dar Veter. Acesta îi aruncă o privire mirată, de parcă s-ar fi trezit abia acum dintr-un vis extraordinar.

Savantul cel sever își stăpîni un zîmbet. Într-adevăr, viziunea de adineauri era un vis al unei lumi încîntătoare, lansat în spațiu cu trei veacuri în urmă...

— Ai avut dreptate, Mwen Mas — rosti zîbind Dar Veter — cînd înainte de emisiune ai spus că astăzi se va petrece ceva neobișnuit. Pentru prima oară în cei opt sute de ani de cînd există pentru noi Marele Cerc, din străfundurile universului, ne-a apărut viziunea unei planete locuite de frații noștri, nu numai întru spirit, dar și întru trup. Și aceasta s-a petrecut în ziua cînd ai pășit aici ca director! Anticii ar fi socotit aceasta un fericit augur sau, cum ar spune psihologii noștri, un concurs de împrejurări favorabile pentru siguranța și elanul de care vei avea nevoie în munca dumitale...

Își dădu deodată seama că reacția nervoasă îl făcuse să devină prea vorbăreț. În epoca Marelui Cerc, excesele în vorbire erau considerate ca unul dintre defectele umane cele mai rușinoase și mai respingătoare. De aceea, directorul stațiunilor exterioare se opri din vorbă.

— Da, da! răspunse distrat Mwen Mas. Iunii Ant prinse în glasul său un accent straniu și deveni atent. Veda Kong atinse ușor cu degetul mina lui Dar Veter și făcu semn cu capul în direcția africanului.

„Poate că e prea impresionabil“, îi trecu prin gînd lui Dar Veter. Se uită țintă la succesul său. Acesta își îndreptă spatele și redeveni specialistul atent și ager de mai înainte. Scara mobilă îl transportă sus, spre ferestrele cele largi, și cerul instelat apăru din nou, la fel de îndepărtată ca în cele treizeci de mii de ani ai existenței omului, ai acelei specii umane care mai înainte se chema *homo sapiens*.

Mwen Mas și Dar Veter fură nevoiți să mai zăbovească la observator.

Ca și adineauri, în camera subterană, Veda Kong strînse cu putere mina lui Dar Veter și-i șopti că nu va uita niciodată această noapte.

— Mi-am dat seama cît de slab m-am prezentat! spuse ea, strălucitoare, în ciuda acestor cuvinte triste. Veter pricepu la ce se gîndește Veda și dădu negativ din cap.

— Sînt convins că dacă femeia cea roșie te-ar fi văzut pe dum-

* Memonogramă = înregistrare memorială. (Noțiune fantastică — N. A.)

neata, Veda, ar fi fost mindră de sora ei.. Pe cuvint, Pământul nostru nu-i mai prejos de lumea lor! adăugă ei, cu fața luminată de iubire.

— Aceasta-i părerea dumitale, scumpe prietene, zimbi Veda. Intreabă-l mai bine pe Mwen Mas!

Își umbrî glumeață ochii cu palma și dispăru după o cotitură a zidului.

Incepuse să se crape de ziuă cind, în sfîrșit, Mwen Mas fu lăsat singur. În văzduhul răcoros și nemișcat, plutea o lumină cenușie, iar marea și cerul aveau acum aceeași străvezime de cristal: argintie înspre ape, trandafirie spre văzduh.

Africanul rămase mult timp în picioare pe balconul observatorului, scrutînd cu privirea contururile pe jumătate cunoscute ale clădirilor.

Pe un platou nu prea înalt, la o oarecare depărtare, se înălța un arc gigantic de aluminiu, brăzdat de nouă fișii paralele, despărțite prin geamuri opal-gălbui și alb-argintii din sticlă incasabilă: era clădirea Consiliului Astronautic. În fața ei era monumentul ridicat celor dintii oameni care se avîntaseră în spațiile cosmice. O coastă abruptă, toată numai nori și vârtejuri, era încununată de o aeronavă de tip antic — o rachetă în formă de pește, cu botul ascuțit îndreptat spre înălțimile odinioară inaccesibile. Sprîjinindu-se unii pe alții, depunînd eforturi uriașe, un șir de oameni se cățărau sus, înlăntuind ca o spirală soclul monumentului. Erau aici piloți de rachete, fizicieni, astronomi, biologi, scriitori cu înaripată fantazie... Zorile învăluiau în lumina lor roșiatică străvechea aeronavă și contururile ușoare, dantelate ale clădirilor. Mwen Mas tot se mai plimba cu pași mari pe balcon. Pînă acum nu trecuse niciodată prin emoțiile pe care le trăise astăzi. Crescut după regulile generale ale Ereii Marelui Cerc, își oțelise trupul prin aspre încercări și indeplinite cu succes toate *Isprăvile lui Hercule*. Astfel se numeau, în amintirea frumoaselor mituri ale vechii Elade, grelele probe pe care orice tânăr era dator să le săvîrșească la sfîrșitul perioadei de educare. Acela care trecea cu succes aceste încercări era socotit demn să urce o treaptă superioară a instrueșunii.

Mwen Mas organizase alimentarea cu apă a unei mine din Tibetul apusean, replantase o pădure de araucari (pini de Chile) pe platoul Nahepta în America de Sud, lucrase la nimicirea rechinelor care apăruseră din nou lingă coastele Australiei. Biografia și genealogia sa, marile lui capacități îi îngăduiseră să se pregătească pentru o activitate grea și plină de răspundere. Astăzi, chiar de la prima oră a îndeplinirii noilor sale atribuții, avusese loc întîlnirea cu o lume apropiată de noi, și în sufletul lui Mwen Mas se trezi ceva nou. Simți căscîndu-se în el o prăpastie, pe marginea căreia umblase în toți anii vieții sale, fără a-i bănuî existența. Dorința de a se întîlni din nou cu planeta stelei epsilon-Tucana, cu lumea aceasta, care părea răsărită din cele mai frumoase basme ale omenirii pămîntene, trăia în el cu o excepțională vigoare. Niciodată nu va putea s-o mai uite pe fata cu pielea roșie, nici brațele ei întinse într-o aprigă chemare, nici gingașele ei buze întredeschise!

Factul că de această lume minunată îl despărțea colosala distanță de două sute nouăzeci de ani-lumină, inaccesibilă pentru posibilitățile tehnicii terestre, nu-i potolea deloc, ba, dimpotrivă, îi atîța dorul fierbinte.

În sufletul lui Mwen Mas luă naștere ceva care trăia acum prin sine, fără a se supune controlului voinței și al rațiunii reci. Africa-nul nu iubise pînă acum niciodată; cufundat în studiul său aproape ca un anahoret, nu simțise pînă atunci nimic care să îi semănat cu dorul și nemaipomenita bucurie aprinsă în sufletul său de această întîlnire pe deasupra uriașelor depărtări ale spațiului și ale timpului!

Capitolul III

PRIZONIERI AI INTUNERICULUI

Acul alb și gros al indicatorului de direcție se abătea încet, dar stăruitor spre dreapta: astronava descria în jurul stelei de fier o curbă eliptică. Viteza scădea treptat; părea că un invizibil odgon trage nava spre astrul inspăimîntător, nevăzut pentru ochiul omenesc.

Tremurînd de încordare și de slăbiciune, Erg Noor se instală, cu ajutorul lui Key Beer, lângă mașina de calculat. Deconectate de cirmaciul-robot, motoarele planetare amușită.

— Ingrid, ce este o stea de fier? întrebă încet Key Beer.

— O stea invizibilă din clasa spectrală T, stinsă, dar nu răcită definitiv sau care n-a fost încă din nou încălzită. Înprăstie în jurul ei numai lumina de undă lungă a părții termice a spectrului, adică, după cum știi, radiații infraroșii. Această stea devine vizibilă prin invertorul electronic* doar de la o distanță relativ mică. Bufnița, care percepe vizual razele infraroșii, ar fi putut s-o vadă...

— Dar de ce este de fier?

— În compoziția tuturor stelelor care au fost studiate pînă acum predomină fierul într-un procent cu mult mai mare decît pe Pămînt. De aceea, în cazul cînd steaua este mare, masa ei și cîmpul de gravitație sînt enorme... Mă tem că ne-am întîlnit tocmai cu o asemenea stea...

— Și atunci?

— Nu știi nici eu. Carburantul ne e pe sfîrșite. Dacă nu reușim să ne smulgem de aici, nava noastră va continua să descrie în jurul stelei o spirală, apropiindu-se treptat de ea... pînă se va prăbuși.

Ingrid dădu nervos din cap. Beer îi netezi cu o mișcare duioasă brațul gol.

Șeful expediției trecu la masa de comandă, concentrîndu-se asupra aparatelor. Tăceau cu toții, șinîndu-și respirația; tăcea și Niza Krit, care se trezise între timp și pricepuse instinctiv gravitatea situației în care se aflau. Momentul cel mai favorabil pentru a se smulge din puternica atracție a stelei de fier fusese calculat; nu mai puteau zăbovi, întrucît pierderea mare a vitezei făcea tot mai problematică salvarea astronavei.

Cursa navei se accelera din ce în ce mai mult, curba eliptică deveni din ce în ce mai lină. O oră, apoi încă una... și inspăimîntătorul astru cafeniu dispăru de pe ecranul din față, mutîndu-se pe cel de-al doilea. Lanțurile invizibile ale gravitației se mai tîrau

* Invertor electronic = aparat care mărește imaginile de nui de ori, transformîndu-le în imagini electronice și apoi amplificîndu-le (N. A.).

și acum în urma navei, care se depărta în goană, iar strinsoarea se oglindea în cele arătate de aparate. Mai trecură două ore, și deodată, deasupra capului lui Erg Noor, se aprinseră doi ochi rotunzi și roșii. Erg Noor smuci manetele spre el, și motoarele se opriră.

— Am scăpat! șopti ușurat Pel Lyn. Dar șeful expediției își întoarse încet spre el privirea și clătină din cap.

— Nu știu încă! Ni s-a isprăvit anamezonul!

— Ce este de făcut?

— Să așteptăm! În clipa de față se desfășoară o luptă crinčenă între forța de atracție a stelei și viteza „Tantrei”.

Erg Noor se lăsă pe rezemătoarea fotoliului, cu minile pe genunchi. Oamenii tăceau, aparatele cîntau încet. În cîntecul acordului normal al aparatelor de bord, se amesteca de astă dată o altă melodie, discordantă, care, tocmai de aceea, apărea amenințătoare. Era chemarea stelei de fier, resimțită aproape fizic, puterea reală a masei sale negre, care urmărea nava ce-și pierdea neconștient în viteză.

Obrajii Nizei Krit ardeau, inima îi bătea repede în piept. Așteptarea aceasta inactivă devenea insuportabilă pentru tinăra fată, care simțea ce greu apăsă pe umerii lui Erg Noor răspunderea pentru navă și echipajul ei.

Timpu! abia se țira. O oră, două, cinci... La postul central de comandă astronavigatorii treziți din somn apăreau unul după altul; în curînd se adunară toți cei paisprezece membri ai expediției.

„Tantra” își încetinea zborul într-o progresie mult prea rapidă pentru a putea scăpa de steaua de fier. Nu mai putea reîncepe lupta. Traseul „Tantrei” devenea tot mai curb, pînă cînd, în cele din urmă, nava intră în prima vîlă depărtată a neînduratei spirale. Soarta „Tantrei” era acum pecetluită; asta o știau cu toții.

Un urlet neașteptat îi făcu pe toți să tresară. Astronomul Pur Hiss sări în picioare și începu să dea din mîini. Fața lui schimonosită era de nerecunoscut; nu mai semăna cu un om din Era Marului Cerc. Spaima, mila față de sine însuși și de setea de răzbunare alungaseră de pe fața savantului orice urmă de intelectualitate.

— El e de vină, el! zberă Pur Hiss arătîndu-l cu degetul pe Pel Lyn, timpit! acesta, dobito!ul, viermele fără creier!... Astronomul se opri, încercînd să-și amintească înjurăturile străbunilor, de mult ieșite din uz. Niza, care stătea lingă el, se trase cu scîrbă la o parte. Erg Noor se ridică în picioare.

— Condamnarea unui tovarăș nu ne poate fi de nici un folos. Timpurile cînd greșelile puteau fi intenționate au trecut de mult. În cazul de față (Noor manipulă mașina electronică de calculat), după cum vedeți, probabilitatea unei erori reprezintă treizeci la sută. Ținînd seamă și de factorii depresiei inevitabile care survine spre sfîrșitul orelor de gardă, ca și de zguduirea produsă în organism din pricina legănării navei, nu mă îndoiesc că și dumneata, Pur Hiss, ai fi comis aceeași greșeală!

— Dar dumneata? strigă astronomul ceva mai puțin furios.

— Eu n-aș fi comis-o. Mi s-a mai întimplat să văd destul de aproape un monstru asemănător în timpul celei de-a 36-a expediții astrale... Cea mai mare vină o port eu: crezînd că voi conduce personal astronava în regiunea nestudiată, n-am prevăzut chiar totul, limitîndu-mă la simple instrucțiuni!

— Dar cum puteai ști că, fără dumneata, vor nimeri tocmai în regiunea aceasta? exclamă Niza.

— Trebuia să știu acest lucru, răspunse ferm Erg Noor. Dar despre aceasta ar avea sens să vorbim numai pe Pământ...

— Pe Pământ! urlă Pur Hiss și pînă și Pel Lyn se încruntă îngrijorat:

— Să vorbești astfel cînd totul este pierdut și nu te așteaptă decît pieirea!?

— Nu, nu pieirea, ci o luptă dirză, răspunse calm Erg Noor. Steaua aceasta are incontestabil o planetă, poate chiar și două. Planetele acestea trebuie să fie de dimensiuni mari și, în consecință, să aibă și atmosferă. N-avem însă nevoie să coborîm, deoarece avem provizii mari de oxigen atomic* în stare solidă. Erg Noor tăcu o clipă, adunîndu-și gîndurile, apoi reluă: Vom deveni satelit al planetei, descriînd în jurul ei o orbită. Dacă atmosfera planetei se va dovedi propice și ne vom fi cheltuit aerul nostru, rămășițele de carburanți planetari** ne vor permite să aterizăm și să trimitem un apel. Peste o jumătate de an vom fi calculat direcția și, transmîtînd rezulțatele privitoare la Zirda, vom chema o astronavă auxiliară, salvîndu-ne astfel nava și, o dată cu ea, pe noi...

— Dacă vom reuși..., făcu Pur Hiss, căutînd să-și stăpînească bucuria.

— Da, dacă vom reuși! repetă Erg Noor. Dar felul este clar, deci trebuie să ne concentrăm toate forțele ca să-l realizăm... Dumneata, Pur Hiss, împreună cu Ingrid veți avea sarcina să observați și să calculați dimensiunile planetelor; Beer și Niza vor calcula în funcție de masa planetelor, viteza de depărtare, iar cu ajutorul ei — viteza orbitală și radiantul optim***.

Cercetătorii începură să se pregătească și pentru o eventuală „aterizare”. Biologul, geologul și medicul puneau la punct pentru lansare o stațiune-pilot automată. Mecanicii acordau radiolocatca-rele și proiectoarele de aterizaj, montau racheta-satelit pentru transmiterea comunicărilor de pe suprafața planetei...

După spaima și disperarea prin care trecuseră, lucrau acum cu un spor deosebit, intrerupîndu-se numai în timpul cînd astronava începea să se legene intrînd în virtejurile gravitației. Dar acum viteza „Tantrei” era simțitor micșorată, și oscilațiile ei nu mai erau atît de primejdioase pentru organismul uman.

Pur Hiss și Ingrid stabiliră prezența a două planete. Au fost nevoiți să renunțe la încercarea de a se apropia de cea exterioară: uriașă și rece, învăluită într-o atmosferă groasă, probabil otrăvitoare. îi amenința cu pieirea. Dacă este vorba să-ți alegi felul de

* Oxigen atomic solidificat = oxigen sub formă de atomi izolați, nu în stare moleculară (O₂). Oxigenul atomic dă reacții chimice mai intense și permite o comprimare mai mare decît în stare moleculară (N. A.).

** Carburantul planetar e folosit pentru motoarele navelor planetare, precum și pentru aterizarea și decolarea astronavelor. (Noțiune fantastică. — N. A.).

*** Radiantul optim e cea mai favorabilă rază a orbitei, descrise de o astronavă în jurul unei planete, în afara atmosferei acesteia. Depinde și de dimensiunile și masa planetei. (Noțiune fantastică. — N. A.).

moarte în cosmos, parcă ar fi preferabil să te prefaci în scrum lângă suprafața unei stele de fier decît să pieri în bezna unei atmosfere amoniacale, înfundîndu-ți nava în ghețuri groase de mii de kilometri. Asemenea înfricoșătoare planete gigantice există și în sistemul solar — Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun.

„Tantra” se apropia inevitabil de steaua de fier. După nouăsprezece zile dependente, astronauții reușiră să precizeze dimensiunile planetei interioare: era mai mare decît Pămîntul. Aflată la o distanță foarte mică de astrul ei, planeta își parcurgea cu o viteză vertiginoasă orbita: anul era pentru ea cel mult de două luni terestre... Steaua invizibilă o încălzea probabil suficient cu razele-i stranii; în cazul în care exista și o atmosferă, era posibil ca acolo să existe și viață. În asemenea eventualitate „aterizarea” devenea deosebit de primejdioasă...

O viață dezvoltată în condițiile altor planete, pe alte căi de evoluție, în alte forme de albuminoide era cit se poate de dăunătoare pentru locuitorii Pămîntului. Mijloacele de apărare ale organismelor, care fuseseră elaborate în decurs de milioane de veacuri de pămînteni, în lupta împotriva reziduurilor nocive și a bacteriilor patogene, erau neputincioase împotriva formelor de viață de pe alte planete. Și, în aceeași măsură, viața de pe acele planete era primejduită în condițiile terestre!

Activitatea elementară a vieții animale — de a ucide și a devora — se manifestă cu o înfricoșătoare cruzime în cazul cînd ființe din lumi diferite vin în contact. Cele dinții-cercetări întreprinse pe planete locuite, dar nu de oameni, fuseseră însoțite de izbucniri de boli nemaipomenite, de epidemii fulgerătoare, de agenți vătămători care se înmulțeau cu o iușeală monstruoasă. Pînă și lumile locuite de ființe omenești gînditoare întreprindeau nenumărate experiențe și pregătiri prealabile înainte de a stabili legătura directă cu astronavele. Pe Pămîntul nostru depărtat de zonele Galaxiei centrale*, unde abundă viața, n-au ajuns încă oaspeți de pe planetele altor stele, reprezentanți ai altor civilizații. Abia de curînd, Consiliul Astronautic încheiase pregătirile pentru primirea prietenilor ce trebuiau să ne sosească de pe stelele mai apropiate făcînd parte din constelațiile Ophiuchus, Lebadă, Ursa Mare și Pasărea Paradisului.

Îngrijorat de eventualitatea unei întîlniri cu organisme vii, Erg Noor dispuse să se scoată din depozite mijloacele de apărare biologică cu care se aprovizionaseră din belșug, cu gîndul la realizarea visului său — călătoria pe Vega.

În cele din urmă, clipa hotărîtoare se apropie. Viteza orbitală a „Tantrei” o egală pe aceea a planetei interioare și încep să se rotească în jurul ei. Tulbure, brună, cu reflexele sîngerii ale stelei uriașe, suprafața planetei sau, mai bine zis, a atmosferei ei devenea vizibilă în invertorul electronic. Toți membrii expediției, fără excepție, erau ocupați lângă aparate.

— Temperatura suprafeței straturilor pe partea luminată: 320°K**.

— Rotația în jurul axei — aproximativ 20 de zile...

* Sistemul solar din care face parte Pămîntul se află spre marginea vestică a galaxiei, adică a universului nostru. (N. R.)

** 320°K este echivalent cu 47°C. (N. R.)

— Radiolocatoarele atestă prezența apei și a uscatului...

— Grosimea atmosferei — 1.700 de kilometri...

— Masa precizată — 3,2 ori masa Pământului...

Comunicările se succedau neîntrerupt, caracteristicile planetei devenind din ce în ce mai precise.

Erg Noor aduna cifrele obținute și datele necesare pentru calcularea regimului orbital. 3,2... planeta era deci destul de mare. Forța de gravitație era capabilă să strivească nava de sol. Oamenii se vor transforma în niște reptile nepuțințioase...

Șeful expediției își aduse aminte de povestirile înspăimântătoare, jumătate din domeniul legendei, jumătate reale, cu privire la astronauții care au nimerit pe planete gigante. Își inchipui urletul motoarelor și tremurul convulsiv al navei, care, nemaipufindu-se smulge, se lipea de suprafața planetei, fiind strivită de propria sa greutate... Dacă această forță de atracție nu era prea mare, nava răminea întreagă, fringindu-se doar oasele oamenilor, care încercau să se tirască în interiorul ei. Groaza de nedescris a acestei greutăți strivitoare răzbea în trinturi de comunicări, în transmisiunile de adio...

O asemenea primejdie nu amenința echipajul „Tantrei” cît timp aceasta urma să se rotească în jurul planetei. Dacă însă vor fi nevoiți să coboare pe suprafața ei, numai oamenii cei mai puternici vor izbui să ducă povara propriului lor trup în viitorul lor adăpost, în care aveau să stea zeci de ani... Vor reuși oare să supraviețuiască în asemenea condiții, în întunericul veșnic al soarelui infraroșu, în cea atmosferă densă? Oricum ar fi, mai există totuși speranța unei salvări. N-aveau altă alegere.

„Tantra” evolua aproape de marginea atmosferei. Colaboratorii expediției nu puteau scăpa ocazia de a cerceta o planetă pînă atunci necunoscută, aflată la o depărtare relativ mică de Pămînt. Latura luminată sau, mai bine zis, încălzită a planetei se deosebea de cea umbrărită nu numai printr-o temperatură mult mai înaltă, dar și prin enorme acumulări de electricitate, care tulburau chiar și funcționarea puternicelor radiolocatoare, denaturîndu-le aproape complet indicațiile. Erg Noor hotărî să întreprindă studiarea planetei cu ajutorul stațiilor-bombă. Lansară o stațiune fizică, și automatul îi informă în curînd despre existența uimitoare a oxigenului liber în straturile inferioare ale atmosferei kripton-azotice*, ca și despre prezența vaporilor de apă la o temperatură de douăsprezece grade peste zero. Condițiile acestea erau, în linii mari, asemănătoare cu acelea pămîntești. Numai presiunea atmosferei dense întrecea presiunea normală a Pămîntului.

— Aici se poate totuși trăi! spuse cu un zîmbet palid biologul, transmișînd șefului comunicările stațiunii.

— În măsura în care putem trăi noi, vor exista acolo și alte ființe vii, probabil mărunte și dăunătoare, dacă ar fi să judecăm după aspectul acestei sumbre planete.

Pentru cea de-a 15-a tură a astronavei, pregătiră o stațiune-bombă cu un puternic teleemîțător. Dar cea de-a doua stațiune fizică, lansată în umbră după ce planeta se rotise cu 120°, dispăru mai înainte de a fi transmis vreun semnal.

* Stratouri atmosferice formate din gazele kripton și azot. (N. R.).

— O fi nimerit într-un ocean, presupuse Bina Led, mușcin-du-și de necaz buzele.

— Vom fi nevoiți să facem sondaje cu ajutorul radiolocatorului principal, mai înainte de a lansa televizorul-robot. N-avem decît două și n-am apucat să acordăm decît unul pentru condițiile planetei.

Trimițînd fascicule de radiații dirijate, „Tantra“ evolua în jurul planetei, sondînd contururile continentelor și ale mărilor, neclare din cauza deformării datelor oferite de aparate. După un timp, se precizară marginile unei cîmpii uriașe care înainta în mijlocul unui ocean sau despărțea două oceane, aproape la ecuatorul planetei. Proiectorul navei mătura în zig-zag cu lumina lui o zonă lată de două sute de kilometri. Deodată, pe ecranul radiolocatorului se aprinse un punct luminos. Un șuierat le biciui nervii încordați, confirmînd că n-au în fața lor o halucinație.

— Metal! exclamă geologul. Zăcăminte deschise.

Erg Noor clătină din cap:

— Deși n-a durat decît o clipă, am putut distinge contururi precise. Este fie o bucată mare de metal — un meteorit, fie încă...

— O navă! roștră în același timp Niza și biologul.

— Inchipuiri! mormăi Pur Hiss.

— Sau, poate, realitate, răspunse Erg Noor gînditor.

— În orice caz, discuția n-are nici un rost — nu voi să dezarmeze Pur Hiss. Tot n-avem nici o posibilitate să controlăm. Doar n-o să aterizăm...

— Vom verifica acest lucru peste trei ore, cînd vom ajunge din nou deasupra acestei cîmpii. Vă atrag atenția că obiectul metallic se află pe o cîmpie pe care și eu aș fi ales-o pentru aterizare. Vom lansa postul nostru de televiziune tocmai acolo. Fixați raza radiolocatorului la un avans de șase secunde!

Planul trasat de șeful expediției izbuti, și „Tantra“ porni pentru a doua oară să înconjoare timp de trei ceasuri planeta întunecată. Acum, apropiindu-se de cîmpia continentală, nava fu întimpinată de o comunicare a telerobotului. Oamenii își ațintiră privirile averse asupra ecranului luminat. Raza vizuală se conectă cu un făcănîț ușor și începu să se deplaseze asemenea unui ochi omenesc, dibuind contururile obiectelor aflate acolo, jos, în abisul întunecat, de mii de kilometri. Key Beer își inchipui limpede cum se răsucește capul postului, asemenea unui far, ieșit de sub carapacea tare. În zona luminată de raza automatului, treceau în fugă pe ecran volumele unorripe scunde, dealuri, văi șerpuitoare și negre, toate fotografiate pe loc. Deodată, în timp ce raza smulgea din umbră marginile unui platou, pe ecran trecu viziunea unui contur științietor în formă de pește, apoi întunericul se așternu din nou.

— O aeronavă! izbucni din mai multe piepturi. Niza îi aruncă lui Pur Hiss o privire triumfătoare. Ecranul se stinse, deoarece „Tantra“ se depărtase iar de postul televizor. Dar biologul Eon Tal apucase să fixeze filmul electronic. Cu degetele tremurînd de nerăbdare, introduse filmul în dispozitivul de proiecție al ecranului emisferic...

Contururile cunoscute, în formă de țigară de foi, ale părții de la provă, partea dinapoi mai umflată, creasta înaltă a dispozitivului de echilibrare... Oricît de neverosimilă era această priveliște, oricît de neînchipuit ar fi părut o asemenea întîlnire pe o planetă cufun-

dată în întuneric, totuși robotul nu putea născoci nimic: era, într-adevăr, o astronavă de pe Pământ! Stătea în poziție orizontală, ca la un aterizaj normal, sprijinită cu proptele puternice, nevătămată, de parcă abia acum ar fi coborât pe planeta stelei de fier.

Descriindu-și cercurile, foarte rapide din cauza apropierii mari de planetă, „Tantra“ trimitea semnale care rămăneau fără răspuns. Trecură câteva ceasuri. La postul de comandă se adunaseră din nou toți cei paisprezece membri ai expediției. Erg Noor, care stătuse până acum pe ginduri, se ridică în picioare.

— Cred că va trebui să aterizăm. Poate că frații noștri au nevoie de ajutor, poate că nava lor a fost deteriorată și nu mai poate să se întoarcă pe Pământ. În cazul acesta preluăm anamezonul lor, îi scăpăm pe ei și salvăm și viața noastră.

— Dar dacă și nava lor a ajuns aici din lipsă de anamezon? întrebă prudent Pen Lyn.

— Atunci trebuie să le fi rămas încărcăturile ionice planetare; nu puteau cheltui chiar totul. Uitați-vă: nava are o poziție normală, așadar au aterizat cu ajutorul motoarelor planetare. Vom lua combustibilul planetar, apoi vom decola din nou și, trecând în poziție orbitală, vom chema și vom aștepta ajutor din partea Pământului. În caz de reușită, nu vor trece decît zece ani.

— Mai rămîne însă riscul coborîrii pe solul unei planete grele, precum și riscul să rămînem acolo, bombăni Pur Hiss. Mi-e frică să mă gîndeșc la această lume a întunericului.

— Riscul rămîne, de bună seamă. Dar în situația noastră, oricum, el există, și nu prea cred că l-am mări cu ceva. De fapt, planeta pe care a aterizat astronava nu este chiar atît de rea! Numai de ne-am putea salva nava!

Erg Noor se uită pe cadranul egalizatorului de viteze și se apropie repede de masa de comandă. O clipă, șeful expediției rămase în fața manetelor și a vernierelor de conducere. Degetele miinilor lui mari se mișcau, căutînd parcă acorduri pe un instrument muzical; spatele i se încovoie tot mai mult, iar fața îi împietri.

Niza Kirt se apropie de șeful ei, îi luă cu îndrăzneală mina dreaptă și-și lipi obrazul neted, fierbînte de emoție, de palma acestei miini prietene. Erg Noor o privi cu recunoștință, mîngîie părul bogat al fetei și se îndreptă de mijloc.

— Pornim spre straturile inferioare ale atmosferei! spuse el conectînd semnalul. Chemarea răsună în toată nava; membrii echipajului se repeziră fiecare la locul său și se legară de scaune prevăzute cu puternice amortizoare hidraulice.

Se auzi bubuitul motoarelor planetare, și aeronava, vuind puternic, porni în jos, în întimpinarea stîncilor și a oceanelor planetei necunoscute.

Radiolocatoarele și reflectoarele infraroșii sondau întunericul de sub ei. De altimetru, lîngă cifra fixată (cincisprezece mii de metri), ardeau lumini roșii. Munți mai înalți de zece kilometri nu erau de așteptat pe o planetă unde atît apa, cît și căldura emanată de soarele negru lucrau la nivelarea suprafeței, întocmai ca și pe Pământ.

Chiar de la primul zbor de cercetare reușiră să descopere, pe cea mai mare parte a planetei, în loc de munți, doar înălțimi de mică importanță, abia ceva mai mari decît pe Marte.

Erg Noor mută limitatorul altitudinii la trei mii de metri și co-

nectă reflectoare puternice. Sub astronavă se întindea un uriaș ocean. Talazuri negre se înălțau deasupra unor adâncuri necunoscute.

Luciul negru al apelor făcu loc unei întunecimi mate: începea uscatul. Razele încrucișate ale reflectoarelor croiau un drum îngust printre pereții de beznă. Pe acest drum apăreau pe neașteptate culori, petele gălbui ale nisipului ori suprafața unor grinduri stincoase de un verde-cenușiu.

Ascultînd de mina experimentată a șefului expediției, „Tantra” zbură deasupra continentului.

În cele din urmă, Erg Noor descoperi cimpia cu pricina. Din cauza micii sale altitudini, nu putea fi numită un platou. Era totuși evident că eventualele fluxuri și furtuni ale oceanului întunecat nu puteau ajunge la nivelul acestei cimpii, înălțată deasupra zonelor mai joase ale uscatului aproximativ cu o sută de metri.

Radiolocateoarele din stînga de la prova navei scoaseră un șuierat... „Tantra” rezezi înainte razele reflectoarelor sale. Acum se vedea deslușit că era vorba de o astronavă de clasa întâi. Blindajul care acoperea partea ei din față, executat din iridiu anizotrop*, strălucea în razele reflectorului. În apropiere nu se vedea nici un fel de construcție provizorie, nu ardea nici o lumină: astronava stătea nemiscată, întunecoasă, nereacționînd în nici un fel la apropierea confratei ei. Razele reflectoarelor alergară mai departe și scăpărară brusc, relectate de oglinda albastră a unui disc de dimensiuni colosale, împintat pieziș pe o muchie în solul negru. Timp de o clipă, observatorilor îi se părură că dincolo de disc se zăresc niște stînci, iar mai departe se adîncește abisul de întuneric. Probabil că acolo era o ripă sau o coborîre ducînd undeva, în vale.

Un urlet asurzitor zgudui întregul corp al „Tantrei”. Erg Noor voia să aterizeze cît mai aproape de astronava descoperită, și prevenea echipajul ei, care s-ar fi putut afla în zona primejdioasă, pe o rază de aproximativ o mie de metri de la locul „aterizării”. Buzbuitul cumpit al motoarelor planetare răzbătea pînă în interiorul navei; pe ecrane apăru un nor format din particulele incandescente ale solului. Podeaua începu să se ridice brusc în sus, apoi să treacă peste capul lor. Arcurile hidraulice întorceau însă lin și fără zgomot fotoliile în poziție perpendiculară față de pereții acum verticali.

Din pîntecele navei se desprinsă un uriaș tren de aterizare articulată, care trebuia să amortizeze șocul produs de contactul cu solul lumii străine. O izbîtară, o zguduitură, încă una! „Tantra” își legănă botul, apoi, în clipa în care i se opriră motoarele, rămase și ea nemiscată. Erg Noor ridică mina spre masa de comandă, care acum era deasupra capului său, și trase maneta care deconecta trenul de aterizare. Astronava începu să-și lase botul în jos, încet, prin simucituri scurte și, în cele din urmă, își reluă poziția orizontală. Aterizarea fusese efectuată. Ca totdeauna, în asemenea împrejurări, organismul omenesc fusese supus unei zguduri destul de puternice. Abia dacă puteau să se ridice, ca după o boală grea. Cu toate acestea, neastîmpăratul bălog apucase să ia o probă a aerului.

— Bun pentru respirație! îi înștiință el pe ceilalți. Voi face îndată analiza microscopică.

— Înțeleg! răspuse Erg Noor, desfăcînd ambalajul fotoliului de

* O substanță este anizotropă atunci cînd cristalele ei au proprietăți diferite pe direcții diferite (N. R.).

aterizaj. Nu putem în nici un caz părăsi nava fără scafandri. S-ar putea să existe aici bacterii și virusuri extrem de primejdioase.

În cabina de ecluzare, lângă ieșire, fuseseră pregătiți din vreme scafandri biologi și „scheletele săltătoare” * care trebuiau trase peste scafandri.

Occupanții navei erau cu toții nerăbdători să simtă odată sub picioare „pământul”, fie el și unul străin; răfăciseră doar timp de șase ani prin genunile interastrale. Key Beer, Pur Hiss, Ingrid, doctorul Luma și doi ingineri mecanici trebuiau să rămână în interiorul navei, de gardă la radio, la proiectoare și aparate.

Cei opt călători pătrunseră în camera de trecere și se opriră în așteptare.

— Introduceți aer! comandă Erg Noor celor rămași în interiorul navei, despărțiți acum de un perete de nepătruns.

Numai după ce presiunea din această cameră deveni cu mult superioară celei din exterior, vinciurile hidraulice împinseră în exterior ușa ermetic sudată. Presiunea aerului aproape că-i aruncă pe oameni afară din camera de trecere, fără a fi permis vreunui element dăunător să pătrundă din lumea cea străină în interiorul acestui fragment al Pământului. Ușa se închise la loc cu o viteză vertiginoasă. Raza reflectorului așternu un drum puternic luminat, pe care cercetătorii porniră șontic-șontic, pe picioarele lor cu resorturi, abia tirindu-și trupurile grele. La capătul căii luminoase se înalță o navă enormă. Un kilometru și jumătate de drum li s-a părut o distanță extraordinară de lungă, atât din cauza nerăbdării lor, cât și din pricina zdruncinăturilor puternice produse de salturile greoaie pe solul inegal, presărat cu pietre mărunte și puternic încălzit de soarele cel negru.

Prin atmosfera densă, cu o abundență umiditate, stelele se zăreau ca niște pete palide cu contururi neclare.

În beznă înconjurătoare, nava se desprindea puternic reliefată. Stratul gros de silicat de zirconiu cu care era acoperit fuzelajul ei se uzase pe alocuri; probabil că nava călătorise mult timp prin Cosmos.

Eon Tal scoase o exclamație care răsună în receptoarele tuturor radiourilor de costum. Arată cu mina ușa larg deschisă, căscată ca o pată neagră, și un lift mic lăsat în jos. Pe solul de lângă acest lift și dedesubtul navei creșteau, fără doar și poate, niște plante. Lujerele lor groase susțineau în sus corole negre, parabolic adâncite și zimțate pe margini, frunze sau flori înalte aproape de un metru. Ingrămădirea aceea de roși dințate negre și nemișcate avea un aspect lugubru. Dar și mai mult te pune pe gânduri ușa larg deschisă și mută. Plantele neatînse și o ușă deschisă — aceasta însemna că oamenii n-au mai folosit de mult această cale, nu și-au mai apărât mica lor lume pămîntească de asaltul lumii străine...

Erg Noor, Eon și Niza pătrunseră în ascensor. Mecanismul se puse în funcțiune cu un scrișnet ușor și-i sui, docil, pe cei trei cercetători în camera de trecere larg deschisă. După ei se urcară și ceilalți. Erg Noor transmise „Tantrei” rugămintea să stingă proiectorul. Într-o clipă, cei câțiva oameni se pierdură în nesfirșitul întuneric. Lu-

* Schelete săltătoare = carcase de oțel, îmbrăcate în piele și înzestrate cu un motor electric, cu arcuri și amortizoare; serveau la deplasări individuale, în condițiile unei forțe de gravitație sporită. (Noțiune fantastică. — N. A.)

mea soarelui de fier îi impresura acum de aproape, ca și cum ei ar fi vrut să absoarbă simburile acesta slab al vieții pămîntesti care se lipise de solul noptatecii planete.

Aprinseră felinarele rotative fixate pe căștile lor. Ușa care ducea din camera de trecere înăuntrul corăbiei astrale era închisă, dar nu încuiată, și cedă lesne. Cercetătorii pătruseră în culoarul din mijloc, orientându-se ușor în întuneric. Construcția astronavei se deosebea de a „Tantrei“ doar prin detalii de puțină importanță.

— A fost construită cu câteva zeci de ani în urmă, spuse Erg Noor apropiindu-se de Niza. Aceasta se întoarse spre el. Prin silicolul căștii, fața pe jumătate luminată a șefului părea enigmatică: Nu-mi vine a crede, urmă el, dar dacă este...

— „Vela“! exclamă Niza, uitînd de microfon, și văzu că toată lumea se întoarse spre ea.

Grupul de cercetători pătruse în încăperea principală a navei — o bibliotecă-laborator —, apoi, mai spre provă, în cabina centrală de comandă. Mișcîndu-se greoi în scheletul său săltător, clătîndu-se și lovindu-se de pereți, șeful expediției ajunse în fața tabloului de distribuție principal. Rețeaua de iluminat era conectată, însă n-avea curent. În întuneric luminau doar fosforescențele indicatoare și semne. Erg Noor găsi maneta iluminatului de siguranță, și, deodată, spre marea mirare a tuturor, se aprinse o lumină slabă, care lor însă li se păru orbîtoare. Probabil că se aprinse și deasupra ascensorului, deoarece în căștile radiourilor de costum se auzi glasul lui Pur Hiss, care se interesa de mersul cercetărilor. Răspunsul i l-a dat geologul. Șeful rămase nemișcat în pragul cabinei de comandă. Niza îi urmări privirea și văzu sus, între ecranele din față, o inscripție dublă — în limba Pămîntului și în codul Marelui Cerc: „Vela“. Ceva mai jos, sub o linie, urmau indicativele galactice ale Pămîntului și coordonatele sistemului solar.

Astronava dispărută cu optzeci de ani în urmă se găsisese astfel pe o planetă din sistemul unui Soare negru, necunoscută mai înainte și socotită mult timp doar un nor obscur...

Cercetarea încăperilor astronavei n-a putut lămuri ce deveniseră oamenii. Rezervoarele de oxigen nu fuseseră sleite, rezervele de apă și de alimente le-ar fi putut ajunge pentru cîțiva ani. Și totuși nicăieri nu se vedea nici o urmă, nici o rămășiță a echipajului „Velei“.

Pe alocuri, pe culoare, la postul central de comandă și în bibliotecă se vedeau pe pereți ciudate pete negre. Pe podeaua bibliotecii era de asemenea o pată, pe care se formase o coajă groasă, ca și cum s-ar fi uscat aici un lichid vărsat. În sala mașinilor, în fața ușii deschise, ce ducea în ultimul compartiment, atîrnau fire rupte, iar suportii masivi ai dispozitivelor de răcire, făcuți din bronz cu fosfor, erau mult îndoîți. Intrucît în restul navei totul era în perfectă stare, aceste deteriorări, care necesitară o lovitură foarte puternică, rămîneau de neînțeles. Cercetătorii căutară îndelung, dar nu reușiră să găsească nimic care să le poată explica dispariția și incontestabila pleire a echipajului „Velei“!

Între timp făcără o altă descoperire, extrem de importantă: rezervele de anamezon și de încărcături ionice planetare, găsite pe navă, asigurau „Tantrei“ decolarea de pe planeta cea grea și drumul pînă la Pămînt. Totuși îi mai aștepta o muncă intensă, legată de transportul rezervoarelor de anamezon. Sarcina aceasta, complicată în orice condiții, se desfășura aici, pe o planetă cu greutate triplă, in-

tr-o problemă care cerea o mare inventivitate, un mare efort de gândire. Dar oamenii din epoca Marelui Cerc erau bucuroși să rezolve asemenea probleme.

Dintr-un magnetofon aflat la postul de comandă, biologul scoase banda neterminată a jurnalului de bord. Erg Noor și Eon Tal reușiră să deschidă safe-ul principal, ermetic închis, în care se păstrau rezultatele expediției „Velei”. Oamenii se încărcară cu o greutate mare: o mulțime de benzi, de filme fotonomagnetice, jurnale, observații astronomice și calcule. Cercetătorii ei înșiși, membrii expediției, nu puteau lăsa aici această descoperire prețioasă nici măcar pe termen scurt.

Frinți de oboseală, se-ntîlniră în biblioteca „Tantrei” cu tovarășii lor, care ardeau de nerăbdare. Aici, în atmosfera familiară, așezați la o masă comodă, puternic luminată, bezna funerară a lumii inconjurătoare, ca și astronava moartă, păreau doar o închipuire în coșmar. Rămăsese numai forța de gravitație a acestei planete înspăimîntătoare, o forță permanentă care-i apăsa pe toți în așa măsură, încît orice mișcare le smulgea o strîmbătură de durere. Fără o practică îndelungată, era cit se poate de greu să-ți coordonezi mișcările proprii cu cele ale pirghiilor „scheletului” de oțel. Din cauza aceasta, unbletul era însoțit de zguduiri și șocuri nemiloase. Chiar și dintr-o expediție scurtă ca a lor, oamenii se întoarseră frinți de oboseală. Geologa Bina Led suferise o ușoară comoiție cerebrală; dar pînă și ea, rezemată greoi de masă, apăsîndu-și templele cu mina, refuzase să plece înainte de a fi ascultat cea din urmă bandă a jurnalului de bord. Niza se așteptase să afle lucruri cutremurătoare din înregistrarea aceasta, care se păstrase timp de optzeci de ani într-o navă moartă, pe suprafața înfiorătoare a planete. Își închipuise glasuri răgușite cerînd ajutor, țipete de suferință, cuvinte tragice de adio. Tresări auzind un glas sonor și rece.

Glasul necunoscut expunea în momentul acela evenimentele care se petrecuseră la șapte luni după transmiterea comunicării pe Pămînt. Cu un sfert de veac înainte, în timp ce străbăteau o zonă de meteoriți din sistemul Vegai, „Vela” fusese avariata. Reușiseră să repare deteriorarea produsă în partea din față a navei și să-și urmeze drumul; au intervenit însă tulburări în reglarea de înaltă precizie a cîmpului de protecție magnetică a motoarelor. După douăzeci de ani de luptă fură nevoiți să-și oprească motoarele. Alți cinci ani „Vela” a zburat în virtutea inerției pînă cînd, străbătînd cîmpuri de forțe necunoscute, și-a pierdut viteza. Atunci au trimis prima lor comunicare. Astronava se apropia de Soare și se pregătea să trimită a doua comunicare, cînd a nimerit însă în cîmpul de gravitație al stelei de fier. Pe urmă a pătîit același lucru ca și „Tantra”, cu singura diferență că, lipsită de motoare, nava nu mai putea lupta deloc. Nu reuși să devină satelit al planetei, întrucît motoarele planetare de accelerare fuseseră de asemenea distruse. Reuși să aterizeze cu bine pe un podiș aflat în apropierea unei mări. Echipajul s-a apucat să îndeplinească cele trei sarcini care se ridicau în fața lui: să încerce să repare motoarele, să trimită un apel Pămîntului și să studieze planeta necunoscută. N-au apucat însă nici să monteze turela de lansat rachete, cînd oamenii au început să dispară într-un chip misterios. Cei trimiși în căutarea lor nu se mai întorceau nici ei. Au sîstat deci cercetările; nici pentru construirea turelei nu mai părăseau

nava decît cu toții împreună, iar în pauzele dintre orele de muncă îngrozitor de oboseitoare, din cauza mării forțe de gravitație, se odihneau îndelung în nava ermetic închisă. Grăbiți să lanseze racheta, nici n-au întreprins măcar studierea unei astronave străine aflate în apropiere de „Vela” și, probabil, eșuată acolo de foarte mult timp...

„Discul acela!” — îi trecu prin minte Nizei. Întîlni privirea șefului expediției, care, ghicindu-i gîndul, dădu afirmativ din cap.

Din cei paisprezece membri ai echipajului de pe „Vela” mai rămăseseră în viață opt; după măsurile luate, disparițiile încetaseră. Brusc, jurnalul de bord se întrerupsese timp de trei zile, după care comunicările au fost reluate, de rîndul acesta de o voce înaltă, de femeie tinăra:

„Astăzi, în ziua a douăsprezecea din luna a șaptea, anul șapte sute douăzeci și trei din era Marelui Cerc, noi toți, cei rămași în viață, am terminat pregătirea rachetei-emisător. Mîine, la ora aceasta...”

Key Beer aruncă instinctiv o privire pe gradația în ore de pe panglica desfășurată în fața lor — era ora cinci dimineața după timpul „Velei” — cine știe cît după cel al planetei...

„Vom transmite informația bine... — glasul se frînse, apoi se auzi din nou, de rîndul acesta mai asurzit, mai slab, ca și cum femeia care vorbea și-ar fi întors capul de la emisător: — Stabilesc contactul! Încă o dată...” Aparatul tăcu, deși panglica continuă să se desfășoare. Ascultătorii schimbau între ei priviri emoționante.

— S-a întimplat ceva! făcu Ingrid Dîlra. Din magnetofon se auziră cuvinte precipitate, rostite de un glas înăbușit: „Au scăpat doi... Laik n-a reușit să sară pînă... Ascensorul... N-au putut să închidă ușa, numai a doua! Mecanicul Sah Kton s-a tîrît spre motoare... Vom lovi cu planetele... Ei sint... doar furie și spaimă...”

Banda s-a mai desfășurat un timp fără zgomot, apoi aceeași voce a urmat:

„Mi se pare că Kton n-a mai apucat... Am rămas singură, dar știu ce să fac”. Dar înainte de a începe, glasul ei suna acum mai puternic și mai convingător: „Fraților, dacă ne găsiți, vă previn: să nu părăsiți nava niciodată!” Femeia care vorbea a oftat adînc, apoi a mai spus, încet, parcă și-ar fi vorbit singură: „Trebuie să aflu ce este cu Kton, cînd mă întorc, o să explic mai bine... Este împresurat de întuneric, de necunoscut...”

Un zgomot ușor, apoi banda a continuat să se desfășoare încă timp de douăzeci de minute pînă la terminarea bobinei. Dar orice încercare era zadarnică: necunoscuta n-a mai avut parte să explice nimic, căci, probabil, nu s-a mai întors...

Erg Noor opri aparatul și se adresă tovarășilor săi:

— Surorile și frații noștri care au murit în aceste locuri vin să ne salveze! Nu simțiți oare mina omului puternic al Pămîntului? Am găsit pe nava lor anamezon iar adineauri am fost preveniți de o primejdie de moarte care paște aici pe oaspeții de pe alte planete. Nu știu despre ce-i vorba, dar probabil este o viață străină de noi.

— Cum crezi că am putea să ne aprovizionăm cu carburanți fără să părăsim nava? întrebă Key Beer.

— De ce fără a părăsi nava? Știi doar că asta-l cu neputință și că vom fi nevoiți să ieșim și să lucrăm afară. Sintem, însă, preveniți și vom lua măsurile necesare...

— Bănuiesc, spuse biologul Eon Tal... Un baraj în jurul locului de muncă? I...

— Nu numai acolo, ci și pe parcursul dintre cele două nave! adăugă Pur Hiss.

— Desigur! Din moment ce nu știm încă ce primejdie ne pîn-dește, vom stabili un baraj dublu — cu radiații și curent. Vom întinde fire electrice, vom crea de-a lungul întregului drum un culoar de lumină.

Capul Binei Led se lovi cu zgomot de masă. Înfrîngînd greutatea de a se mișca, medicul și astronomul secund se traseră mai aproape de tovarășa de lucru leșinată.

— Nu-i nimic! spuse doctorița Luma Lasvy. Are numai o ușoară comotie și este surmenată. Ajutați-mă s-o transport pînă la un pat.

Pînă și operația aceasta, în aparență simplă, n-ar fi putut să fie executată destul de repede dacă mecanicul Taron n-ar fi avut ideea să se servească de un cărucior electric automat. Cu ajutorul lui îi transportară pe toți cei opt care fuseseră în recunoaștere: trebuiau să se odihnească fără întîrziere, căci altminteri surmenajul organismului neadaptat la condițiile noi de viață s-ar fi transformat într-o boală.

În curînd, două cărucioare automate, legate unul de altul, începură să netezească drumul dintre cele două astronave. De o parte și de alta a acestui drum se întînseră cabluri groase. Lîngă astronave fură construite turele provizorii de observație, înzestrate cu cupole groase din silicobor*. În aceste turele stăteau observatori care trimiteau din cînd în cînd cite un fascicul de radiații dure, ucigătoare, din camerele de pulsație, instalate acolo. În timpul lucrărilor, lumina puternică a reflectoarelor nu se stîngea o clipă. Deschiseră trapa principală din carena „Velei”, demontară pereții despărțitori și pregătiră pentru a fi coborîte pe cărucioare electrice patru containere cu anamezon și trezeci de cilindri cu încărcături ionice. Problema încărcării lor pe „Tantra” era cu mult mai complicată. Nu puteau deschide această aeronavă în același fel, lăsînd să pătrundă în ea viață străină, poate ucigătoare. De aceea n-au făcut decît să pregătească trapa și, deschizînd despărțiturile dinăuntru, au adus de pe „Vela” tuburile de rezervă cu aer comprimat. Conform planului stabilit, din clipa deschiderii trapei și pînă la terminarea încărcării containerelor, puțul de circulație al ascensorului urma să fie neconținut purtat de puternica presiune a aerului comprimat. Pe lîngă aceasta, pe bordul navei se stabilea și o radiație de protecție.

Oamenii se obișnuiau treptat să muncească îmbrăcați în „scheletele” lor de oțel, după cum s-au mai învățat și cu marea forță de gravitație: durerile intolerabile pe care le-au simțit în toate măduarele din primele clipe după aterizaj erau acum mai atenuate.

Trecură cîteva zile terestre. Misteriosul „necunoscut” nu mai apărea. Temperatura aerului înconjurător începuse să scadă brusc.

* Silicobor = aliaj de carbizi de bor și siliciu, material extrem de dur și transparent. (Noțiune fantastică. — N. A.)

Se stîrni un vînt puternic care se întîrzi cu fiecare oră. Erau urmările faptului că soarele cel negru era pe cale să apună. Răciră nu era chiar atît de bruscă; totuși, pe la mijlocul „nopții” plăneta, se instală geruri puternice. Lucrările continuă cu ajutorul încălzitoarelor din scafandri. Reușiseră tocmai să coboare de pe „Vela” și să aducă pînă la „Tantra” primul container, cînd, fără de veste, la „răsărit”, se stîrni un nou uragan, cu mult mai puternic decît cel dinainte! Temperatura se urcă repede peste zero, palele dense de vînt aduceau o cantitate uriașă de umiditate. Uraganul era atît de puternic, încît sub asaltul lui astronava tresărea toată. Oamenii își intensifică eforturile, căutînd să fixeze containerul sub carena „Tantrei”. Urletele înfloritoare ale uraganului creșteau mereu, pe podiș se involburau vîrtejuri primejdioase în formă de coloană, asemenea unor tornade* terestre. În fișia de lumină crescuseră deodată o trombă uriașă din stropi de apă, zăpadă și pulbere, cu capătul de sus în formă de piñie, proptit în cerul întunecos. Sub asaltul acelei trombe, firele de înaltă tensiune s-au rupt, iar capetele răsucite scăpărau fulgerele albastre ale scurtcircuitelor; raza galbenă a proiecteurului de lingă „Vela” se stîrse ca suflată de vînt.

Erg Noor dădu dispoziții ca toată lumea să sisteze lucrările și să se adăpostească în interiorul navei.

— Dar acolo a rămas observatorul! strigă geologa Bina Led, indicînd luminița abia vizibilă a turelei de silicobor.

— Știu, a rămas Niza. Mă duc și eu îndată acolo, răspunse șeful expediției.

— Dar curentul e întrerupt, și „necunoscutul” are acum cîmp liber de acțiune, obiectă grav Bina.

— Dacă uraganul ne incurcă pe noi, fără doar și poate că-l stînjește în mișcări și pe „necunoscut”. Sînt convins că nu există nici o primejdie atîta timp cît furtuna e dezlănțuită. Nici vîntul nu ne poate lua, cu greutatea pe care o avem acum... De altfel, de mult am poftă să surprind pe acel „necunoscut”.

— Imi dați voie să viu cu dumneavoastră? sări biologul.

— Bine, vino, dar numai dumneata, căci cred că te va interesa...

Cei doi oameni s-au tîrît mult timp, de-a bușilea, agățîndu-se de proeminențele solului și de crăpăturile din stîncă, căutînd să nu nimerească tocmai în calea vîrtejurilor. Uraganul se căznea să-i smulgă, să-i răstoarne și să-i rostogolească. Nu reuși acest lucru decît o dată, dar atunci Erg Noor îl prinse pe Eon dus de-a dura, se trînti pe el și se agăță cu minile-i, îmbrăcate în mănuși cu gheare, de marginea unui pietroi.

Niza deschise trapa turelei, și cei doi se strecurară pe rînd prin ea. Înăuntru era căldură și liniște; turela fusese trainic construită și bine întărită, deoarece prevăzuseră eventualitatea furtunilor.

Tînăra astronavigatoare era în același timp și bucuroasă, și supărată de venirea tovarășilor săi.

Erg Noor transmise pe „Tantra” că au ajuns cu bine, iar proiecteurul navei se stîrse. Acum, în întunericul acesta, ce amîn-tea începuturile lumii, nu se mai zărea decît lumina slabă din

* Tornade = cicloane foarte violente care se abat asupra coastei africane de vest (N. R.).

interiorul turelei. Pământul era zguduit din temelii de amenințătoarele trombe. Niza stătea așezată pe un scaun turnant, sprijinită cu spatele de reostatul* receptorului de curent. Șeful expediției și biologul se așezară la picioarele ei, pe ieșitura în formă de cerc de la baza turelei. Voluminoși în scafandrierea lor, ocupau aproape tot locul.

— Propun să dormim, se auzi în telefoane glasul lui Erg Noor. Până la răsăritul negru mai sînt cu siguranță douăsprezece ore. Numai atunci uraganul se va potoli și are să fie mai cald.

Ceialți doi erau de acord. Striviți de întreita lor greutate, ghemuiți în scafandrierea lor prinse în carcase rigide, în turela strîmă zguduită de furtună, oamenii dormeau. Căci mare este puterea de adaptare a organismului omenesc și mari sînt forțele și rezistența pe care le ascunde!...

Din cînd în cînd, Niza se trezea, transmitea tovarășilor de serviciu de pe „Tantra” informații liniștitoare și adormea din nou. Uraganul scăzuse simțitor, solul nu se mai zguduia ca mai înainte. Acum putea să apară acel „necunoscut”. Observatorii din turelă luară PA — pilulele atenției —, ca să-și mai remonteze puțin sistemul nervos obosit.

— Enigma astronavei străine mă preocupă mereu, mărturisii Niza. Aș vrea să știu atît de mult de unde veneau și cum de au nimerit aici...

— Și eu sînt curios, răspunse Erg Noor. Un singur lucru îmi este clar; cum au nimerit aici... Prin Marele Cerc s-au transmis mai demult povestiri despre stele de fier și planetele lor, care sînt adevărate capcane. În vecinătatea Soarelui, însă, nu se cunoștea pînă acum existența unui asemenea astru. Acesta este cel dintîi...

— Intenționați să întreprindeți o cercetare a astronavei-disc? întrebă Eon Tal.

— Negreșit! Un savant nu și-ar putea ierta pierderea unui asemenea prilej. Astronavele discoidale nu sînt cunoscute în regiunile populate vecine cu noi. Așadar, trebuie să fie o navă venită de departe, care a rătăcit poate prin Galaxie cîteva mii de ani după pieirea echipajului ei sau după ce a suferit o stricăciune ce n-a putut fi reparată. Poate că multe dintre transmisiunile Marelui Cerc vor fi mai pe înțelesul nostru după primirea materialelor pe care le vom găsi pe această navă discoidală... Îndată ce vom fi terminat cu transporturile de pe „Vela”, ne vom ocupa de acest străin. Deocamdată, însă, nu putem detașa în acest scop nici un om.

— Dar am studiat „Vela” doar în cîteva ceasuri...

— Am examinat discul prin stereotelescop. Este închis și nicăieri nu se vede nici un orificiu. Nu-i lucru ușor să pătrunzi în interiorul unei nave cosmice, apărată de intruziunea unor forțe cu mult mai puternice decît toate stihiele Pământului. Încearcă numai să pătrunzi în „Tantra” închisă, prin blindajul ei de metal cu structura interioară cristalină modificată și restructurată; ar fi o sarcină asemenea unui asalt de cetate. Dar și mai greu este atunci cînd nava e cu desăvîrșire străină, avînd la bază principii de construcție necunoscute. Desigur însă că vom dezlega enigma ei...

* Reostat: rezistență electrică reglabilă. (N. R.)

Erg Noor tăcu și ascultă atent. Nici microfoanele sensibile nu mai prindeau zgomotul vântului: furtuna încetase, dar de afară, prin sol, se auzea un foșnet ciudat.

Șeful expediției făcu un semn cu mâna, și Niza, înțelegându-l fără cuvinte, stinse lumina. În turela încălzită de radiațiile infraroșii, întunericul părea să aibă densitatea unui lichid negru, ca și cum această întocmire ieșită din mințile omului ar fi fost așezată pe fundul unui ocean. Prin cupola străvezie de silicobor, se văzură aprinzându-se luminișe cafenii. Se aprindeau, formind o clipă cite o steluță mică cu razele de un roșu închis sau verde, se stingeau, apoi apăreau din nou. Steluțele se înșirau în lanțuri, care se îndolau, se răsuceau inele și opturi, alunecau fără zgomot pe suprafața clopotului, netedă și dură ca diamantul. Oamenii din turn simțiră înțepături ciudate în ochi și o durere acută care-i fulgeră de-a lungul nervilor principali ai trupului, de parcă razele scurte ale stelulelor cafenii s-ar fi înșipt ca niște ace în centrele lor nervoase.

— Niza, spuse în șoaptă Erg Noor, mută regulatorul pe incandescentă maximă, apoi aprinde lumina dintr-o dată!

Turela fu luminată brusc de fulgerul pământesc de un albastru intens. Oamenii orbiți de el nu văzură nimic sau, mai bine zis, aproape nimic. Niza și Eon apucară să observe — sau poate că li s-a părut numai — că întunericul din partea dreaptă a turelei nu dispăruse dintr-o dată, ci mai zăbovi o clipă, ca un fel de cheag lășit, cu numeroase tentacule. Dar totul nu durase decât o clipă. Acel ceva pe care au crezut că-l văd își adună cu o iuțeală vertiginoasă tentaculele și sări înapoi, o dată cu perețele de întuneric, alungat de lumină. Erg Noor nu văzu nimic, dar n-avea motiv să nu se încredă în reflexele rapide ale tinerilor săi prieteni.

— Trebuie să fie un produs al materiei vii, care vrea să ne înghită!

Biologul se arătă de acord cu argumentele șefului.

— Această planetă ni se pare întunecată deoarece ochii noștri sînt insensibili la razele infraroșii din zona termică a spectrului. În schimb, cred, celelalte raze, cele galbene și albastre, au o acțiune foarte puternică asupra viețuitoarelor de aici. Într-adevăr, trebuie să reacționeze cu o iuțeală afit de vertiginoasă, încît tovarășii dispăruși de pe „Vela“ n-au putut observa nimic atunci cînd luminau locul din care se producea atacul... Iar atunci cînd observau, era prea tîrziu, și muribunzii nu mai puteau povesti nimic...

Vom repeta îndată experiența, oricît de neplăcută ne-ar fi apropierea acestui...

Niza stinse lumina, și cei trei observatori rămăseră din nou în bezna adincă, așteptînd venirea acelei făpturi din lumea întunericului.

— Cu ce-o fi înarmat? De ce apropierea lui se simte prin clopot și prin scafandru? se întreba biologul. O fi înarmat oare cu vreo energie necunoscută?

— Există foarte puține forme ale energiei, și, în orice caz, aceasta trebuie să fie una electromagnetică. Dar, desigur, există o mulțime de aspecte sub care se manifestă această energie. Ființa de aici are o armă care impresionează sistemul nostru nervos. Vă

puteși inchipui ce trebuie să fie atingerea unui asemenea tentacul pe un corp neapărat.

Erg Noor își scutură spinarea, ca năpădit de frig, iar Niza Kriț se cutremură toată zărind șiragurile de luminițe cafenii care se apropiau repede de ei, din trei părți.

— Fliința asta nu-i singură, spuse încet Eon, cred că n-ar trebui să le lăsăm să se atingă de cupola turelei.

— Ai dreptate. Să ne întoarcem toți cu spatele la lumină și să ne uităm numai în direcția aleasă de fiecare, Niza, aprinde!

De rindul acesta, fiecare dintre cei trei cercetători reușiră să prindă cite un amănunt precis și astfel să-și formeze o imagine generală a ființelor care semănau cu niște meduze gigantice, romboidale și plate; zburau la o mică înălțime deasupra solului și aveau pe partea inferioară a trupului franjuri dese. Citeva tentacule erau mai scurte în comparație cu dimensiunile monstrului, atingând cel mult un metru lungime. În colțurile ascuțite ale rombului șerpuiau cite două tentacule de o lungime mult mai mare. La baza lor, biologul observă bășici foarte mari, luminate ușor pe dinăuntru și care păreau că împrăștie sclipiri stelare...

— Observatori, de ce aprindeți și stingeți lumina? se auzi deodată în căști glasul limpede al Ingridi. Aveți nevoie de ajutor? Furtuna s-a terminat și acum începem lucrul, Venim îndată la voi...

— În nici un caz! o intrerupse sever șeful. Ne amenință o mare primejdie. Chemați-i pe toți!

Erg Noor comunică celorlalți observațiile făcute din turelă. După un scurt sfat, astronauții hotărâră să scoată pe un cărucior partea mobilă a unui dintre motoarele planetare. Șuvoaiele de foc lungi de cite trei sute de metri porniră să măture cimpia pietroasă, înfăturând toate cele văzute și nevăzute din calea lor. În mai puțin de o jumătate de oră, oamenii putură să întindă netulburat cablurile rupte. Sistemul de apărare era restabilit. Era evident acum că încărcarea anamezonului trebuia efectuată mai înainte de a se începe noaptea planetară. Reușiră să facă acest lucru cu prețul unor sforțări uriașe. Istoviți de această muncă, închiseră ermetic toate trapele și se adăpostiră în spatele blindajului de neștră-puns al astronavei, ascultând liniștit trepidațiile ei. Prin microfoane le parveneau din afară urletele uraganului; din cauza aceasta, lumea lor mică, luminată puternic și inaccesibilă forțelor întunericului, părea și mai confortabilă.

Ingrid și Luma lărgiră ecranul stereoscopic. Filmul fusese bine ales. La picioarele spectatorilor strinși în bibliotecă clipociră strălucitoarele unde albastre ale Oceanului Indian.

Niza se aplecă spre biologul așezat alături de ea; dus pe gânduri, el se și vedea transportat în îndepărtări, pe scumpa lor planetă natală, cu natura ei imblinzită de oameni.

— Te gindeai la Pământ? și tinăra fată arătă cu mina ecranul. Nu-i așa că minunata noastră lume pare și mai frumoasă după tot întunericul de aici, după furtună și după aceste negre meduze electrice?

— Da! Și tocmai de aceea aș vrea și mai mult să pun mina pe o asemenea meduză. Eram tocmai preocupat de problema cum am putea-o face.

Niza Kirt se întoarse cu spatele la biolog, care ridea mulțumit, și înlini privirea zimbătoare a lui Erg Noor.

— Și dumneavoastră tot la asta vă gindeați, cum să capturăm oroarea aceasta neagră? întrebă ea ironic.

— Nu, mă gindeam la posibilitatea de studiere a discului-navă.

Licăririle șirete din ochii șefului aproape că o supărară pe Niza.

— Acum înțeleg de ce în vechime bărbații se indeletniceau cu războaiele! Credeam că e numai un fel de a se grozăvi al sexului dumneavoastră, care era socotit cel puternic în societatea neorganizată...

— Nu pot spune că ai înțeles totul dreptate, deși în parte ai priceput vechea noastră psihologie. Eu însă am păreri mele: cu cât mai admirabilă este planeta noastră natală, cu atât mai mult doresc să-mi pun viața în slujba ei. Să plantez grădini, să scot din pământ metale, să produc energie, hrană, să creez muzică, așa încît să pot lăsa după mine un fragment din ceva făcut de mâinile mele, de mintea mea... Eu unul nu cunosc decît Cosmosul, arta astronauticii și prin aceasta pot servi draga noastră omenire... Dar scopul nu-l reprezintă însuși zborul, ci cucerirea unor cunoștințe noi, descoperirea unor lumi noi, pe care odată și odată le vom preface în planete tot atât de minunate ca și Pământul nostru. Dar dumneata, Niza, de dragul cărui ideal muncești? De ce și pe dumneata te atrage atât de mult misterul astronavei-disc? Crezi că este o simplă curiozitate?

Printr-o sforțare a voinței, tinăra fată învinse greutatea miinilor ei obosite și le întinse șefului. Acesta le luă în mâinile lui mari și le mîngiie cu drag. Obrajii Nizei se imbușorară, răștrîngînd parcă lumina părului ei ondulat; trupu-i obosit se simți plin de forțe noi. Ca și atunci, înainte de „aterizarea“ lor atât de primejdioasă, își lipi obrazul de mina lui Erg Noor, iertînd și lui, și biologului aparenta lor trădare față de Pământ. Și, ca să le dovedească pe deplin celor doi că este alături de ei, le propuse să pună în aplicare o idee ce îi venise în minte: să adapteze la unul dintre rezervoarele lor de apă un capac care să se închidă automat, iar apoi să pună înăuntru, în chip de momeală, o bucată de carne conservată. Cînd făptura cea neagră va pătrunde înăuntru, să fie lăsat capacul prin robinete dinainte pregătite, să se pompeze afară aerul aparținînd planetei întunecoase, rezervorul să fie umplut cu gaze pămîntești inerte, iar apoi să fie sudate ermetic marginile capacului.

Peste două zile — sau mai bine zis peste două nopți planetare —, capcana perfecționată de ingineri era gata.

Erg Noor era preocupat de calcule și consultarea manualelor, urmărind fabricarea unui puternic dispozitiv de tăiat electrohidraulic, cu ajutorul căruia spera să poată pătrunde în interiorul spiralei discului venit de pe cine știe ce astru îndepărtat.

Astronauții se cam obișnuiseră cu întunericul înconjurător. Furtunile se potoliseră, locul gerului îl luase căldura: venise „ziua“ care dura cît nouă zile pămîntești. Mai aveau de lucru pentru patru zile terestre, ca să desăvîrșească transportarea pe „Tantra“ a încărcăturilor ionice, a proviziilor și instrumentelor atât de prețioase. Pe lingă aceasta, Erg Noor socoti necesar să ia și oarecare obiecte personale care aparținuseră membrilor echipajului dispărut spre a

le aduce — după o riguroasă dezinfectare prealabilă — familiilor lor ce pe Pământ. În Era Marelui Cerc, oamenii nu obișnuiau să se încarce cu prea multe lucruri, astfel încît mutarea lor pe „Tantra“ nu a prezentat greutăți.

În cea de-a cincea zi, curentul a fost întrerupt, și biologul, împreună cu doi voluntari, Key Beer și Ingrid, s-a închis în turela de observație de lângă „Vela“. Fîlștele cele negre au apărut aproape îndată. Biologul își aranjase un ecran infraroșu și putea urmări acum mișcările „meduzelor“ ucigătoare. Iată că una dintre ele se apropie de rezervorul-capcană, își strînse tentaculele și, făcîndu-se ghem, începu să se strecoare înăuntru. Deodată, lângă orificiul deschis al rezervorului, apărură încă un romb negru. Cel care venise primul și-a desfăcut tentaculele; luminișele în formă de stea începură să se aprindă și să se stingă cu o viteză uimitoare, transformîndu-se în vibratoare dungi de lumină, purpurii, care pe ecranul pentru raze invizibile se arătau ca niște fulgere verzi. Primul monstru se dădu la o parte; al doilea se făcu într-o clipă ghem și căzu pe fundul rezervorului. Biologul întinse mîna spre buton, dar Key Beer îl reținu. Acum, în rezervor, se aflau două meduze înspăimîntătoare. Era de mirare cum de au reușit să-și reducă într-atît volumul lor aparent. O apăsare pe buton, și capacul se închise. Îndată cinci ori șase monștri negri se lipiră jur împrejur pe recipientul cel mare, îmbrăcat în exterior cu zirconiu. Biologul aprinse lumina și transmise pe „Tantra“ rugămîntea să fie conectat dispozitivul de apărare. Ca de obicei, fantomele negre se topiră într-o clipă; două dintre ele rămaseră însă prizoniere sub capacul ermetic închis al rezervorului.

Biologul se apropie de rezervor și puse mina pe capac. Simți îndată o durere atît de sfișietoare, încît scoase un țipăt. Brațul stîng îi atirna inert, paralizat.

(Citiți în numărul viitor capitolele :

„CALUL DE PE FUNDUL MĂRII“ și

„LEGENDA SORILOR ALBAȘTRI“)

Pentru a putea răspunde cu promptitudine numeroaselor manuscrite pe care le primim la redacție, rugăm pe toți aceia care ne trimit lucrări spre publicare ca textele lor să fie dactilografiate. De asemenea, întrucît planul de apariții al Colecției noastre cuprinde un număr suficient de romane, rugăm pe autori ca povestirile lor să nu depășească o fascicolă (50—55 pagini dactilografiate la două rînduri).

PENTRU TOȚI

O lectură plăcută și instructivă veți putea găsi în ALMANAHUL „ȘTIINȚA ȘI TEHNICĂ 1958”. În 192 pag. de format mare și bogat ilustrate, sînt prezentate cele mai recente și variate probleme ale științei și tehnicii din țara noastră și de peste hotare. Nu lipsesc nici palpitantele călă-

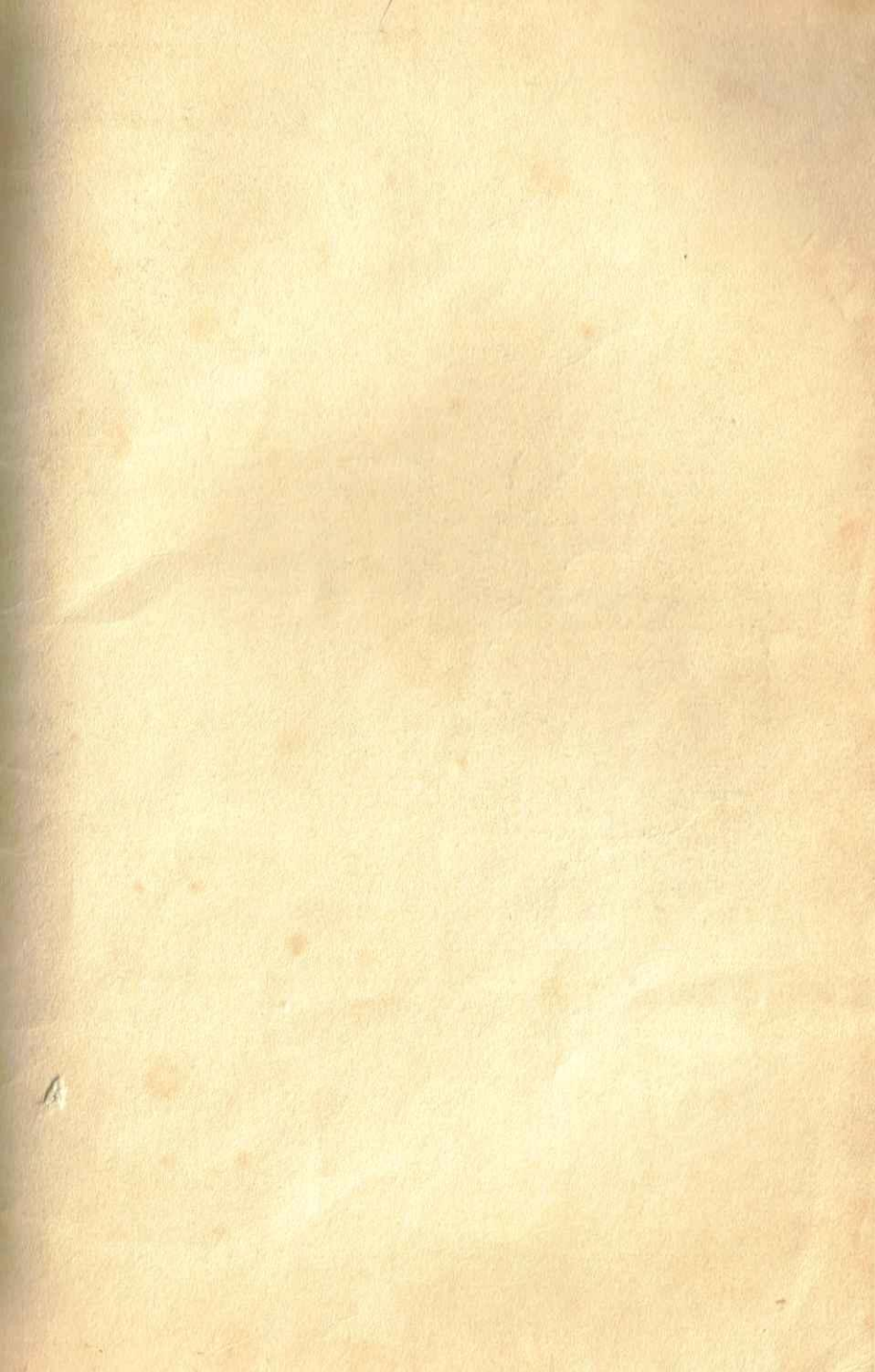
torii în regiunile pline de curiozități științifice, povestirile științifico-fantastice, veștile despre satelitul artificial, sfaturile practice pentru chimiștii, fotografii și radiofoniștii amatori.

Prețul unui exemplar este de 8 lei.

Abonamentele se primesc numai în colectiv (minimum 5 exemplare), pînă la 30 noiembrie a. c., la ghișeele sucursalelor raionale C.E.C., cont 304. cu specificația: „Editura Știința” — vărsăminte pentru almanahul „Știință și tehnică”.

Expedierea exemplarelor se va face pe adresa depunătorului. Pentru o bună deservire, abonații trebuie să menționeze citeț pe formularul de depunere adresa exactă a depunătorului.

ADAMOV A.

A FACEREA „PESTRIȚILOR“

ROMAN

Sub acest titlu autorul ne prezintă un antrenant roman „polițist“.

Direcția miliției judiciare din Moscova este în urmărirea unui vast grup de răufăcători, recrutați din cele mai diferite păături sociale, care ajung la un moment dat să lucreze sub conducerea unui spion străin. Serghei Korșunov, ofițer demobilizat, întors în țară de la Berlin, primește sarcina de a lucra în miliție. El îndrăgește această muncă grea și primejdioasă: ca și pe front, trebuie să lupte cu dușmanul, dar de data aceasta, cu dușmanul din interiorul țării. După diverse greșeli inerente începutului, Serghei învață din experiența colegilor și șefilor săi, izbutind să ducă mai tirziu la bun sfârșit Afacerea „Pestriților“, nume sub care figura această organizație în dosarele judiciare.

Acțiunea romanului se desfășoară într-un ritm viu, dinamic, ținând pe cititor încordat de la prima până la ultima pagină.

EDITURA DE STAT
PENTRU LITERATURĂ
ȘI ARTĂ —
„CARTEA RUSĂ“

296 PAGINI

6 LEI

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PRETUL 1 LEU